

Mårten Juvastøl Havre

Dødens Landevei

De som er med:

Henrik Hole:30 år, grøsserforfatter
Arthur Tallaxen:26 år, psykologistudent og tremenning til Henrik
Maria Walseth:26 år, lærerinne og tvillingsøster til Malin
Malin Walseth:26 år, farmasøyt og tvillingsøster til Maria
Hans-Petter Hansson:28 år, halvt svensk og tømrer
Anders Vilhelmsen:27 år, kiropraktor, bror til Nina og fetter til Martin
Nina Vilhelmsen:24 år, legestudent, søster til Anders og kusine til Martin
Martin Vilhelmsen:25 år, mekaniker og fetter til Nina og Anders
Jonas Sæhl:28 år, VM- og OL-mester i stuping og kjæresten til Nina
Eirik Hole:gift med Frida og bror til Henrik
Frida Hole (f. Eriksen):gift med Eirik
Victor Heming:Tidligere eier av hytta Sjøbrus
Alma Heming:Kona til Victor Heming
Jens Kragh:Hyttenabo

Dessuten medvirker også en prest, en politimann og to besteforeldre.

*Vi ble jaga gjennom natta,
løpende på dødens landevei.*

*”Kjemp for alt hva du har kjær,
dø om så det gjelder!
Da er livet ei så svært,
døden ikke heller.”*

”Alltid fredig” (T: Christian Richardt/M: Christoph Ernst Friedrich Weyse)

Prolog:

Det er en uskreven regel som sier at man ikke skal bruke seg selv som hovedperson i bøker man selv har skrevet. Men det er ikke ofte at man som grøsserforfatter opplever noe man til vanlig livnærer seg av å dikte opp. Jeg har gått mange runder med meg selv og kommet til at det eneste fornuftige å gjøre er å gi ut denne hendelsen i bokform. Det grufulle og uhyggelige som skjedde den sommernatta uti Søgne må ikke forbli taushetsbelagt. Jeg må skrive det ned nå mens jeg fortsatt har hendelsene friskt i minne. Denne boka blir skrevet i samtykke med de pårørende, og til minne om de drepte. Denne boka er sann fra begynnelse til slutt og jeg vil aldri glemme den skjebnesvangre natta. Det er ikke hver dag man står ansikt til ansikt med døden.

Kap. 1

Bryllupet

Det var en gledens dag i Kristiansand. Måneden var juni og sola stod høyt på himmelen. Kirkeklokkene kimte utover byen. Brutter skulle gifte seg. Jeg hadde fått den store æren av å være forloveren hans. Jeg bør kanskje presentere meg. Jeg er Henrik Hole, jeg er oppkalt etter Henrik Wergeland, vi har begge Arnold som andre fornavn. Du har sikkert hørt om meg. Det er jeg som skriver bøkene om Chris C. Christiansen og hans møter med det okkulte. Han er det jeg velger å kalle en spøkelsesdetektiv. Han er en slags vakt mellom den okkulte verden og vår egen. Jeg debuterte med boka *Chris C. Christiansen og guvernanten på Grønningen fyr* i 2006. Den boka ga meg det gjennombruddet jeg hadde gått og venta på. Nå er jeg en av de mestselgende forfatterne her i landet. Det går ikke én dag uten at jeg blir gjenkjent på Markensgate. Og det viste bryllupet tydelig. Det var møtt opp flere tusen mennesker utenfor Domkirka som alle ville få med seg bryllupet. Eirik var liksom kjendis fordi han var broren til Norges mest populære forfatter. De inviterte gjestene hadde problemer med å komme inn i kirka på grunn av den store folkemassen foran den. Jeg stod utenfor hoveddøra og snakka med broren min. Vi var begge kledd i smoking, med et hvitt tørkle i høyre brystlomme.

”Er du klar for å gifte deg?” spurte jeg, mens jeg betrakta folkemengden.

”Ja, gjett om jeg er,” svarte han og ga meg en broderlig dytt i skuldra.

”Der er ingen vei tilbake nå, vet du.”

”Ja, jeg vet det, men da hadde jeg vel ikke gifta meg.”

”Dere har jo ikke vært sammen i mer enn 2 år,” sa jeg. Jeg ønska ikke at han skulle gå på en smell.

”Ja, men vi elsker hverandre. Det kan bare bli oss to,” svarte Eirik. Han hadde for så vidt rett. Han og Frida utfylte hverandre på alle tenkelige måter. Av og til virka det som om de viste hva den andre tenkte. Vi gikk inn og satte oss. Mens vi gikk oppover midtganga kikka jeg raskt over benkeradene. Jeg så mange jeg kjente. Mange av slektningene våre var tilstedet.

Da klokkene hadde slutta å avgi lyd begynte organisten å spille den velkjente melodien. Døra gikk opp og inn kom Frida Eriksen arm i arm med sin far. Den lange, hvite brudekjolen ga gjenskinn av lyset rundt seg. Hun var en vakker brud. Eirik var en heldig mann. Han overtok grepet til svigerfaren. Presten holdt en liten tale før han sa:

”Tar du, Eirik Hole, Frida Eriksen som hos deg står til din hustru?”

”Ja,” sa han med rungende stemme.

”Vil du elske å ære henne i gode og onde dager til døden skiller dere ad?” Brutter svarte ja igjen. Presten stilte de samme spørsmålene til Frida. De ga hverandre ringene og henvendt til Eirik sa presten:

”Du kan kysse bruden.” I det de kyssa hverandre kom det jubel fra forsamlinga, som hadde sittet musestille. Da jubelbruset hadde lagt seg forsatte seremonien.

Restauranten på Hotel Norge var fylt til randen da vi skulle spise bryllups-middag. Jeg kan med hånda på hjertet kan si at jeg aldri har sett så mange menn i dress på ett og samme sted

før. Brudeparet fikk selvfølgelig mye oppmerksomhet og de ble overlessa med gaver. Mange av gavene var fra folk verken jeg eller paret hadde hørt om. Hadde det ikke vært for at de helsikes Se & Hør-journalistene hadde fått snusen i dette så hadde det vært adskillig færre folk her. Etter debuten for seks år siden har de ikke latt meg være i fred ett sekund. Det har aldri vært fred å få. Og nå hadde de blanda broren min og svigerinna mi inn i dette. Jeg pleier alltid å si at journalister er de som aldri slo gjennom skjønnlitterært, og har derfor måtte overgi seg til sakprosaen. Journalistene i Se & Hør derimot, har lagt seg et sted midt i mellom.

Etter at bryllupsmiddagen var fortært og alle stod å tygde på bryllupskaka kom en yngre mann bort til meg.

”Hallo, Henrik,” sa han.

”Hallo?” svarte jeg spørrende. Jeg er blitt vant til at helt ukjente folk tar kontakt.

”Kjenner du meg ikke igjen?”

”Nei,” måtte jeg innrømme.

”Jeg er tremeningen din, Arthur Tallaxen.” Det begynte å demre for meg. ”Arthur! Neimen det var lenge siden. 8 år?”

”Ja det må det mist være.” Arthur Tallaxen var sønn av pappas fetter. Han, Eirik og jeg hadde vært mye sammen da vi var yngre, men så ville han reise jorda rundt og ble borte ei stund.

”Hva holder du på med for tida?” spurte jeg ham.

”Jeg studerer psykologi ved Universitet i Oslo.”

”Jeg kan se det for meg, du passer liksom til å være psykolog du,” sa jeg.

”Du har i alle fall tatt landet med storm,” sa han og tømte stettglasset med vin. ”Ja, man kan jo si det,” svarte jeg og tok en bit av kakestykket jeg hadde på asjetten.

”Du skriver kjempe bra, Henrik. Blir du noen ganger redd selv?”

”En som sitter aleine i halvmørket i leiligheten sin på Tinnheia og skriver om spøkelses og gjenferd blir ikke redd, hvert fall ikke av sine egne fantasier.” Jeg synets jeg hadde fremstått kjepphøy av å si den setninga. Arthur så på meg og smilte lurt.

”Jah, det skulle tatt seg ut. Jeg liker måten du skildrer frykten til Chris på, skulle tro du hadde opplevd det selv.” Jeg har aldri likt å få skryt. Jeg blir liksom litt satt ut av det. Dersom man får kritikk er det alltid noe å rette på før neste utgivelse, ved å få skryt har man liksom ingenting å rette på. Jeg liker ikke å være perfekt. Nå skal jeg innrømme at jeg ikke tar alle anmeldelser like seriøst, kritikken er aldri lik fra anmelder til anmelder. Dessuten er det opp til leserne hva de vil lese.

”Du virker veldig produktiv,” fortsatte Arthur. Han hadde fylt opp glasset med rødvin.

”Nåh, to utgivelser på 6 år er ikke all verdens, men den tredje boka er ferdig og blir sendt i trykken i august.”

”Da passer det kanskje med litt ferie.”

”Ja, åssen det?”

”Du skjønner, jeg har kjøpt meg ei hytte uti Søgne. Hytta Sjøbrus. Jeg har tenkt å invitere noen venner og bekjente og jeg tror de vil bli begeistra når de får høre at selveste Henrik Hole kommer.” Jeg smilte lurt før jeg sa:

”Har du tenkt å *bruke* meg.” Han smilte tilbake.

”Nei, i grunnen ikke. Jeg vil invitere deg fordi jeg ikke har sett deg på lenge. Du og Eirik var lenge som brødre for meg.” Arthur var ikke enebarn, men søstera var 14 år eldre og hadde

flytta til Brasil da hun var 19. Hun er der borte fortsatt, gifta seg med en riking.

”Jeg tror ikke Eirik kan komme, han reiser på bryllupsreise om ei uke,” sa jeg. ”Ja, jeg er klar over det, men *du* kan komme, eller hur?”

”Jo, ferie tror jeg både *jeg* og Chris C. Christiansen trenger,” sa jeg.

”Da sees vi,” sa han. Mer rakk han ikke å si før det var tid for talene. Det var mange som hadde noe på hjertet. Brudens far, brudens mor, brudgommen selvfølgelig, mamma, Fridas forlover, så kom jeg med talen min og tilslutt brudens tale. Eirik holdt en rørende tale som virkelig smelta Frida. Talene er noe jeg har valgt å ikke gjengi i denne boka, de vil til sammen utgjøre ei bok i seg selv.

Senere på kvelden da det bare var noen få folk igjen kom noen slektninger av Frida bort til bordet der jeg satt og noterte, jeg hadde fått noen ideer til min neste bok som jeg ikke måtte glemme.

”Du er Henrik Hole, ikke sant?” sa en eldre herre.

”Ja, jeg går ut ifra det,” sa jeg og så meg rundt, men det virka ikke som spøken slo an.

”Jeg har lest bøkene dine,” sa den gamle. Han rakk ut ei hånd.

”Jeg er Fridas bestefar,” sa han. Vi rista never og han satte seg. Han måtte være nærmere 90, han var overraskende lett til beins. Han kunne minne litt om han som kan løpe til verdens ende på to minutter i eventyret om *Askeladden og de gode hjelpere*.

”Jeg har lyst til å diskutere noe med deg, unge mann,” sa han, ”jeg synes bøkene dine er for slappe.”

”Å?” sa jeg.

”Ja, det virkelige seirer jo alltid tilslutt.”

”Han må jo kjempe litt for det, da,” sa jeg, ”men du skal ikke se bort ifra at Chris en dag møter sin overmann, eller skal jeg si overspøkelse.”

”Ikke bry deg så mye om hva han sier,” sa ei eldre dame med hvitt, tynt hår, ”det er alkoholen som snakker.”

”Ja jeg vet hvordan *det* er,” sa jeg. Likevel ble vi sittende til langt på kveld å diskutere litteratur. Om ikke *min* litteratur, så i det minste andres. Det kom stadig folk å spurte om signatur av bøker. Den boka det gikk mest i var den andre boka mi som bærer tittelen: *Chris C. Christiansen og det stumme skriket*.

Kap 2:

Sjøbrus

Det hadde gått ei uke siden bryllupet og Eirik og Frida var klare til å dra på bryllupsreise. Jeg på *min* side var klar for noen deilige feriedager i Søgne. Men først skulle jeg kjøre turtelduene til Kjevik.

”Du fikk bytta navn i passet, kjære?” sa Eirik til Frida da vi lempa bagasjen inn i bilen.

”Ja, det tok ikke lange tida det, men jeg hadde flaks, det kom i posten i dag.” De ga hverandre et kyss. Et sånt kyss som varer til evigheten og forbi. Jeg lukka bakdøra i stasjonsvogna. Jeg hadde fått låne bilen deres. Det er bedre enn at den bare står, hadde Eirik sagt. Bilen min var en trang Toyota IQ som jeg ikke fatter at jeg kjøpte i det hele tatt. Så det å kjøre en Volkswagen Passat var rene luksusen i forhold.

”Skal vi se å komme oss av gårde?” De nygifte nikka. Brutter låste ytterdøra og satte seg i passasjeretset foran.

”Det er sannelig et fint hus dere har fått,” sa jeg da jeg satte bilen i revers og rygga ut av gårdsplassen. Huset ligger i Agder Allé på Lund, ikke langt fra Johan Øydegardsvei, der jeg og Eirik vokste opp.

”Ja, det er absolutt hvert det,” sa Frida.

”Alt *jeg* må nøye meg med er en leilighet på Tinnheia,” sa jeg litt bittert. Jeg merka nå at jeg angra på at jeg ba mamma selge huset da pappa døde. Det var kreften som tok ham.

”*Du* fortjener i alle fall en ferie,” sa brutter, ”sånn som du har stått på. Tre bøker på 6 år.” Han klappa meg broderlig på skuldra.

”Ja, det skal bli godt å få slappe av litt.”

Vel fremme på Kjevik løfta vi ut bagasjen. Det eneste som stod igjen i bagasjerommet var baggen min. Jeg fulgte dem inn i avgangshallen.

”Nå får dere ha det fint,” sa jeg.

”Det får du òg,” sa Frida.

”Ikke glem å maile, bror.”

”Nei da, sender sms når vi har kommet frem.” Jeg ga ham en klem. En søskenklem. Det var faktisk ikke et faktum at han stod foran meg. Han kunne ha dødd da han som guttunge krasja med en personbil på sykkel. Han lå i koma i flere uker. Jeg kan huske hvor redd jeg hadde vært for å miste ham. Jeg så dem gå gjennom sikkerhetskontrollen før jeg gikk. Jeg starta opp bilen, skrudde på radioen og satte kursen for Søgne og Sjøbrus.

Jeg fulgte Arthurs veibeskrivelse helt nøyaktig og snart endte jeg opp på en parkeringsplass. Der stod han og venta. Han stod lent inntil bilen sin som en skuespiller i en amerikansk actionfilm. Jeg parkerte Passaten til Eirik fint ved siden av hans bil.

”Se det,” sa han og løfta på solbrillene.

”Hvor lenge har du venta?” spurte jeg. Jeg tok baggen ut av bilen og slag den over skuldra.

”Ikke så lenge, har båret inn et lass bagasje allerede. Hvordan har forfatteren det?”

”Knall bra, det skal bli godt med noen fridager. Jeg må si jeg har gru/gleda meg litt til dette.”

”Å?”

”Ja, vi har ikke hatt kontakt på åtte år. Jeg vet jo ikke hvor mye du har forandra deg.”

”Ta det med ro, Henrik. Det er ikke så ille. Er bare litt ekstra opptatt av psykologi, det er alt.” Han blunka. I det ene hjørnet av parkeringsplassen gikk det en ganske fin vei innover i skogen. Den var sperra med kjetting. På kjettingen hang en plankebit hvor navnet *Sjøbrus* var rissa inn. Vi skulle akkurat til å gå da det svingte inn en hvit BMW på plassen. Ut steg fire personer.

”Neimen, kommer dere nå?” sa Arthur overraska, ”jeg venta ikke dere før seinere.”

”Vi fikk litt ledig tid,” sa sjåføren.

”Dette er Henrik Hole,” sa Arthur og nærmest presenterte meg som en severdighet. De kom og tok meg i hånda.

”Jeg har lest alle bøkene dine,” sa kvinnen. De andre tre var menn. Alle bøkene? Jeg hadde bare gitt ut to, den tredje var ikke trykket enda. Forvekslet hun seg med en annen?

”Han der kjenner jeg igjen,” sa jeg og pekte på en atletisk mann.

”Det er stuperen Jonas Sæhl. Mestvinnende i OL og VM,” sa Arthur. Stuperen sa ikke stort, bare ga meg et raskt håndtrykk. Han virka usedvanlig selvopptatt. ”Han er kjæresten min,” sa kvinnen, ”jeg er Nina Vilhelmsen forresten. Og dette er broren min Anders.”

”En ære å hilse på deg, Hole. Du har virkelig imponert landet.”

”Og sistemann der er Martin. Nina og Anders’ fetter,” sa Arthur, ”den eneste de har.”

”Hyggelig,” sa Martin og rista hånda mi som om jeg var ei filledukke.

”Det er ikke hver dag man møter en vaskeekte forfatter,” fortsatte han, ”du får det virkelig til å røske i sjelen til folk med de grøsserne dine.”

”Det er liksom det jeg prøver å oppnå,” sa jeg, ”men ta det rolig, jeg er ikke skummel i virkeligheten.” Martin Vilhelmsen inspiserte meg med blikket og sa:

”Nei, du ser ikke særlig skummel ut. Men over til noe helt annet: Er du tilfeldigvis i familie med Harry Hole?” Det var ikke første gange jeg fikk *det* spørsmålet, og sikkert ikke siste gang heller.

”Harry Hole er en romanfigur som jeg tilfeldigvis deler etternavn og initialer med. Hole er faktisk et ganske vanlig etternavn i Norge. Harry Hole er nok like oppdikta som Chris C. Christiansen.”

”Ja vel, skal vi gå?” sa Arthur utålmodig, vi fulgte etter ham som en saueflokk følger etter gjeteren sin hjem fra beite. Veien var smal og dekka av grus. Den bar tydelig preg av at den en gang var brukt som kjerrevei siden man kunne se hvor vognhjulene en gang hadde rulla. I midten av veien vokste det gress og blomster i alle farger. Skogen rundt oss var tett.

Trekronene nærmest forma et tak over oss. Det var som å gå i en tunell.

”Sjøbrus ble bygd på 1920-tallet,” sa Arthur etter noen minutters gange, ”mer enn det vet jeg ikke for øyeblikket, men den har stått tom inntil jeg kjøpte den. Så ikke ut. Men jeg har fått pussa den ordentlig opp. Som dere ser så er ikke veien av den breieste sorten, vi måtte bære inn materialene.”

”Hvorfor lager du den ikke breiere da,” sa jeg, ”så slipper du å gå inn.”

”Vel, kjære tremenning. Jeg har det på lista, men jeg får jo ikke gjort alt på en gang. Dessuten er det jo noe eget ved å gå til ei avsidesliggende hytte, er du ikke enig?” Jeg måtte si meg enig med ham.

”Hvor stor er tomta?” ville Martin vite.

”Nesten tre mål,” sa Arthur, ”så det er langt til nærmeste nabo.” Jeg måtte tørke svetten, sola skinte strekt oppe på den skyfrie himmelen. Veien munna nå ut i en stor plen. Den var nyslått. Arthur stoppa og sa:

”Mine venner, dette er Sjøbrus.” Hytta lå rett foran oss. En gedigen platting med trykkimpregnerte materialer lyste opp. Plattingens ene hjørne pekte mot oss. Det var to tilhørende annekser til hytta. Ei lita bu hvor bokstavene WC var rissa inn i døra. Utedoen lå foran et annet skur hvor døra stod åpen. Jeg gikk inn og tok en titt. Der var det redskaper av alle slag. Håndsag, motorsag, øks, hoggestabbe, gressklipper og mengder av verktøy som hang på ei finerplate på veggen. Det meste var ting Arthur hadde tatt med seg ut. Jeg kjente på gressklippermotoren, den var fortsatt varm. Ut av de små vinduene i bakveggen så jeg ikke annet enn trær og skog. Tykk skog.

Hytta hadde tre soverom. Nina Vilhelmsen og Jonas Sæhl la beslag på et av dem. Jeg skulle ligge på rom med Anders. Det midterste rommet mellom Arthur og de to elskede. Jeg satte fra meg utstyret på rommet og studerte hytta. Den var enorm. Over de tre soverommene var det en hems. Martin var den eneste av oss som skulle sove der. Hytta inneholdt forøvrig et kjøkken, et lite vindfang og ei enorm stue. Den var så stor at man sikkert kunne høre sitt eget ekko hvis man ropte høyt nok.

”Hvor mye ga du for denne?” spurte jeg Arthur som kom ut fra kjøkkenet. ”Rundt 500 tusen.” Jeg sperra opp øynene.

”Men jeg brukte adskillig mer på oppussing. Da jeg kjøpte den var den ikke annet enn en ruin, heldigvis var reisverket så inntakt at jeg slapp å rive hele greia. En av dem som hjalp meg kommer ut hit i morgen.”

”Hvis man får ei hytte med tilhørende tomt på 3 mål for 500 tusen kroner, da er det ikke mye til hytte igjen.” Jeg så for meg hvordan den hadde sett ut, med knuste ruter, fuktskader, mugg og mosegrodde vegger.

”Du har fått det fint her, må jeg si. Jeg liker peisen.”

”Takk,” sa Arthur, ”jeg har murt den selv.” Jeg gikk ut på plenen og bort til kanten av et stup. Der nede lå ei brygge med en speedbåt fortøyd. Det førte ei imponerende trapp ned til den. Søgneskjærgården bada i sollys. Svabergene stakk opp av vannet hist og pist, ei tresjekte tøffa forbi. Bare noen hundre meter ut så var man på åpent hav. Dette kom til å bli en fin ferie. Jeg fikk en sms fra Eirik. Nå var de kommet fram.

”Kos dere,” skrev jeg tilbake. Jeg har aldri vært noen fan av mobilspråket. Ord som *koz* og *klemz* og forkortelser som *lol* er ikke min greie. Det er egentlig ikke så rart. Som forfatter kan man ikke skrive tulleord og forkortelser. Men med kun 160 tegn tilgjengelig er det jo begrensa hvor lang roman man kan skrive.

Om kvelden grilla vi pølser og hadde det idyllisk. Anders hadde til og meg tatt med seg en gitar. Martin var tydeligvis hans største fan. Søstera var derimot det stikk motsatte.

”Hun er flau over ham,” hviska en stemme i øret mitt, det var Arthur.

”Hun er pen,” sa jeg, ”bare synd hun er sammen med han snobben Sæhl.”

”Han er ikke lett å få kontakt med,” svarte Arthur.

”Det virker som han lever et helt annet sted enn oss,” sa jeg, ”i et helt annet univers. Som om kroppen og sjelen er adskilt fra hverandre.”

”Typisk forfattertolkning,” sa Arthur, ”jeg har i alle fall tenkt å snakke henne ut av forholdet.”

”Ja vel?”

”Hun må jo innse at det å være sammen med ham ikke går. Han elsker seg selv mer enn henne. Han bruker henne bare som et verktøy for å få enda mer selvsikkerhet. Det gjør at egoet hans fester seg sterkere i ham.”

”Hør på psykologistudenten,” sa jeg, ”jeg tror du er interessert i henne.” Jeg smilte selvsikkert.

”Ja, du har rett,” sa han. ”Skål for sommeren 2012.” Han styrta pilsen og avrunda det hele med en real ølrap. Jeg løfta flasken, tok en slurk og kikket rundt meg. Det var virkelig et fint sted Arthur hadde fått kjøpt.

”Hvorfor vil du bli psykolog?” spurte jeg Arthur.

”Så jeg kan hjelpe folk, pluss at jeg synes psykologi virker spennende. Det er så stort pensum.”

”Hvilken retning innenfor psykologi har du valgt?”

”Jeg går på 6-årig profesjonsstudie som innbefatter lære i generell psykologi, psykopatologi og terapi. Vi får også praktisk trening i klinisk psykologi, arbeids- og organisasjonspsykologi, nevropsykologi, biologisk psykologi og samfunnspsykologi. Etter endt studium kan jeg velge å spesialisere meg og bli psykologispesialist ved å følge bestemte videreutdanningskurs.” Han lyste av entusiasme mens han snakka.

”Har du noen planer om å gå videre, da?”

”Jeg har ikke bestemt meg enda. Det er så mange temaer som kunne vært interessante å fordype seg i, men jeg skal innrømme at jeg heller litt ekstra mot psykoanalysen.”

”Hva er *det*?”

”Psykoanalysen er en teori om menneskelig utvikling, personlighetsdannelse og psykopatologi. Sentralt i dette står betydningen av det ubevisste. Den østerrikske nevrologen Sigmund Freud er psykoanalysens far. Han mente at psykiske lidelser oppstår på grunn av traumer og ubevisste og uløste konflikter i personligheten. Disse uløste konfliktene antas ofte å stamme fra tidlig barndom.” Jeg nikket forståelsesfullt mens jeg åpna en ny øl. Som kristiansander så drikker jeg selvfølgelig øl fra *Christianssands Bryggeri*, jeg er også medlem av foreninga *CB-ølets venner*, så å drikke noe annet ville være å betrakte som forræderi.

Kap. 3:

Flere gjester

Jeg våkna i 11-tida neste morgen. Sola stod allerede høyt på himmelen, småfuglene kvitra og måkene hylte like irriterende som alltid. Jeg heiv på meg klærne fra gårdsdagen og gikk ut i stua. Der satt allerede de andre.

”God morgen,” sa Arthur, ”sovet godt?”

”Ja, hadde det ikke vært for varmen i natt så hadde jeg sovet bedre.” Jeg satte meg på en ledig stol, helte appelsinjuice i glasset, tok ei skive og dekket den ene sida med smør.

”Jeg tar båten inn til Høllen nå etter frokost for å hente de siste gjestene,” sa Arthur.

”Kommer det flere?” sa Martin forundra.

”Jepp,” sa tremeningen min, ”de kunne ikke komme i går. De har ikke tilgang på bil, så jeg sa de kunne ta bussen til Høllen også kunne jeg hente dem der.”

”Skal du ha mer å drikke, Jonas?” spurte Nina sin kjære.

”Nei takk,” sa han kort og konsist. Det var de første ordene jeg hørte ham si siden vi kom. De andre reiste seg og forsvant ut i dagen, én etter én.

”Noen som blir med å ta noen runder Casino etterpå?” ville Anders vite. Jeg meldte meg, jeg er glad i kortspill. Martin ville også være med. Jeg dro hånda over ansiktet og kjente hvordan skjeggstubbene stritta imot. Jeg trengte å barbere meg.

Det gikk en dry time før Arthur gikk ned til brygga, satte seg i båten og freste inn mot Høllen. Martin, Anders og jeg satte oss rundt bordet på platingen og begynte å spille. Nina og Sæhl gikk ned til brygga for å bade. Sæhl skulle vel stupe. Arthur hadde bygd et brett til ham. Det var visst et krav Sæhl hadde stilt for å komme ut hit.

”Hvordan oppfatter du Jonas Sæhl?” spurte jeg Anders.

”Han er vanskelig å få kontakt med. Han svarer når han selv føler for det. En vanskelig mann å tolke. Det er verst rett før mesterskap, alt står som står i hode på ham om dagen er Lodon-OL.”

”Tror du han virkelig elsker søstera di?”

”Som jeg nettopp sa: Han er vanskelig å tolke.”

”Arthur mener han bare bruker henne for å styrke egoet sitt,” sa jeg.

”Hva vet vel jeg? Jeg gidder ikke blande meg. Det er ikke *mitt* forhold, Arthur får mene akkurat det han vil,” sa Anders og delte ut kortene. To og to. Jeg tok opp kortene og så på dem. Alle kortene var høye i verdig. To konger, ei dame og lille-casino, spar to. På bordet lå det kort jeg kunne tatt med en av kongene og fått en svipp på første runde, men Martin var før meg. Han satt lenge og grubla. Han kikket på kortene i hånda, deretter på kortene på bordet. Han løfta høyrehånda, dro ut et kort og sa med selvsikker stemme:

”Jeg bygger til konge.” Altså hadde han i det minste én. Skulle jeg ta det? Jeg tok ikke sjansen på å la ham doble det. Jeg slang kløverkonge på kortbunka hans og sa:

”Det tar jeg.” Jeg hadde fått mitt første stikk.

”Hei, det var mitt stikk!” sa Martin bittert.

”Sånn er spillet,” sa jeg glisende. Jeg vant første spill suverent. Jeg hadde hanka inn sparen,

lille- og store-casino og kortene. Anders hadde essene og Martin hadde ingen ting. Runda etterpå ble jeg knust av de andre to. Sånn pleide det alltid å være. Jeg eide motspillerne første runde. Men etter *det* eide de *meg*.

Vi hadde akkurat spilt ferdig tredje spill da vi så noen komme opp trappa fra brygga. De nye gjestene. Arthur kom bort til oss med de nyankomne på slep. ”Dette er Hans-Petter Hansson,” sa Arthur ”han hjalp meg med å pusse opp i vinter.” En ung mann steg frem.

”Hyggelig,” sa han og håndhilste på oss alle tre.

”Du må være Henrik Hole,” sa han til meg, ”jeg vedder på at alle her har lest bøkene dine.”

”Ikke alle,” sa jeg. Jeg sikta selvfølgelig til stuperen.

”Og dette er tvillingsøstrene Malin og Maria Walseth.” To unge kvinner steg fram. De var like vakre begge to. Jeg innbilte meg at verden stoppa opp da jeg så hvor pene de var. De var som to dråper vann, bare at hun ene hadde farga håret rødt. Hun med det røde håret het Malin. Hun var utdanna farmasøyt og jobba ved apoteket i Gyldenløvesgate i Kristiansand, fra gammelt av blir det kalt for *Elefantapoteket*. Søstera Maria jobba som lærer. Ansiktet hennes var det vakreste jeg noen gang hadde sett. Jeg var betatt av henne. Jeg var forelska.

”Henrik Hole, ja,” sa hun og satte seg ved siden av meg.

”Vi bruker bøkene dine som undervisningsmateriale i ungdomsskolen.”

”Ja vel, det ante meg ikke,” sa jeg.

”Vi begynte å bruke dem det året jeg ble lærer.”

”Hvor lenge har du vært i jobben?”

”Snaue to år.”

”Og hvor jobber du?”

”Haumyrheia ungdomsskole.” Hun smilte.

”Kanskje litt sært. Jeg mener, at en forfatter som får braksuksess brukes til undervisning i skolen. Selv ikke Ibsen opplevde *det* da han levde.”

”Vi bruker dem i norskundervisninga. Har du lyst til å hjelpe meg med bagasjen?” De himmelblå øynene hennes møtte mine brune.

”Ja vist,” sa jeg. Jeg slang baggen hennes over skuldra og gikk inn i hytta. Hun skulle sove oppe på hemsan. Jeg hjalp henne til og med å klargjøre seg for kvelden.

”Blir du redd når du skriver?” ville hun vite.

”Å ja,” svarte jeg, ”jeg er ganske lettskremt av meg. Men når jeg selv blir redd av det jeg skriver, da vet jeg at jeg har lyktes.” Jeg syntes svaret jeg hadde gitt Arthur i bryllupet var bedre, men jeg ville ikke fremstå som kjepphøy og overlegen overfor Maria. Hun var det vakreste menneske jeg noen gang hadde møtt. Hun var definisjonen på skjønnhet. Selv ikke Chris C. møter *så* vakre kvinner.

”Jeg har prøvd å skrive selv, men det er søren meg ikke lett,” sa hun og smilte forsiktig. Jeg kjente jeg ble varm inni meg. Smilet hennes var så søtt at ei Berlinerbolle ville vært kjedelig å spise.

”Du skal vite hvor mye jeg har skrevet som aldri har blitt publisert,” sa jeg.

”Jeg gleder meg til å lese din neste bok,” sa hun. Å, så deilig hun var. Jeg kjente hvordan det kribla i hele kroppen. Den berusende følelsen. De blå øynene hennes var dype og mystiske. Forlokkende. Blikkene våre møttes, hun så rask ned da hun oppdaga det. Hele måten hun var på gjorde meg yr. Den sommerbrune huden, øynene, håret, hendene, leppene, leggene og

lårene frista meg. Ute på plattformen satt de andre å skravla.

”Vi får vel gå ut til de andre,” sa jeg da jeg hadde fått røska meg tilbake til virkeligheten.

”Mhm,” sa Maria. Hun krøp på alle fire mot stigen. Hånda hennes berørte min og jeg ble fylt av en rus jeg aldri har opplevd siden. Hun var drømmedama mi.

Vi merka tidlig at Hans-Petter var ei skikkelig partyløve. Dessuten konsumerte han mer alkohol enn alle oss andre til sammen. Til daglig jobba han som tømrer i firmaet *Søgne Bygg & Rør*, med hovedkontor på Linnegrøvan. Jeg merka at Maria og jeg stadig fikk bedre kontakt. Jeg tror hun fikk øynene opp for meg. Men jeg hadde jo vist meg fra min beste side. Nina og Sæhl var usedvanlig opptatt av hverandre og det virka som Sæhl hadde våkna fra dvalen, reist fra sitt egne univers og kommet ned til oss mennesker på planeten Tellus i et solsystem i melkeveien. Hun satt på fanget hans. Han holdt rundt henne og de kyssa sikkert hvert andre minutt. Skulle ønske jeg og Maria kunne være så intime, tenkte jeg. Jeg ville ha henne i armkroken. Stryke henne over det blonde håret og kysse henne varsomt på halsen. Jeg kikka bort på Arthur. Det virka som han ikke likte at Sæhl hadde ”våkna”. Han ble ekstra morsk da de to trakk seg tilbake. Bare noen minutter etterpå hørte vi lyder fra rommet deres. ”Noen som får snøret i bønn i kveld, ” sa Hans-Petter. Han var fullere enn en semitrailer, så full at jeg var redd det skulle renne over. Jeg syntes i det minste de to elskende kunne ha lukka vinduet, selv om soverommene var på den andre sida av hytta kunne vi høre akten uten å anstrenge oss. Jeg reiste meg fra stolen for å tisse. Jeg beveget meg inn mellom anneksene, stilte meg breibeint opp og dro ned smekken i shortsene. Da jeg sto der fikk jeg en følelse av at noen eller noe så på meg. Iakttok meg. Hvem av de andre gjestene hadde glede av å se meg urinere? Det er sikkert bare et dyr, tenkte jeg og skotta inn mellom trærne. Det var blitt ganske mørkt så jeg så ikke så langt. Men jeg så ingen konturer av verken mennesker eller dyr. Men likevel, noen *så* på meg. Jeg kunne føle stirringa. Et intenst blick. Det gikk en bølge av kulde nedover ryggen min. På vei tilbake kikka jeg inn i boden. Nei, ingen folk der. Ikke på utedoen heller. Hadde alkoholen spilt meg ett puss? Nei, noe hadde stirra på meg. Men hva, eller hvem? Og hvordan hadde de klart å luske seg gjennom krattskogen uten i det hele tatt å rasle med løvet på trærne?

Kap 4:

En død manns dagbok

Jeg sov urolig den natta. Det lå en intens lummerhet i lufta. Vinduet stod på vidt gap, men jeg svetta likevel. Anders, som lå i køya over var langt inni drømmeland. Han kunne tydeligvis sove i all slags atmosfære. Jeg våkna flere ganger utover natta gjennomvåt av svette. Jeg sto opp og gikk bort til vinduet. Tåka lå lavt mellom trærne. Det hele skapte en trolsk stemning. Jeg ble stående å lytte. Jeg hørte bruset fra sjøen noen meter unna. Jeg skjønner hvorfor hytta heter Sjøbrus, tenkte jeg. Jeg gikk tilbake til senga. Det smalt i ei dør. Jeg hørte skritt over gulvet i stua. Der smalt det i ei ny dør. Så var det igjen stille. Helt dørgende stille. Jeg krøp under dyna igjen og ble liggende å tenke. På Maria, på bokutgivelsen i september. Kom den til å bli like populær som de to første? Folks forventninger var store. Jeg tenkte på Chris. Han hadde fulgt meg fra jeg var 20 år. Han var 5 år eldre enn meg og adskillig mer atletisk. Jeg hadde skrevet mange noveller om Chris før jeg begynte på første boka. Jeg hadde brukt år på å forme ham som karakter. Han hadde vært min nærmeste venn i 6 år nå. Jeg døset av. Jeg var et sted mellom vår verden og drømmeland da jeg hørte nye skritt og smell med dører. De kom fra Arthurs rom. Han hadde vel vært ute på do.

Da jeg igjen åpna øynene hørte jeg suset av regn. Jeg krøp ut av senga og tok en titt i overkøya. Der lå Anders.

”Hei du?” sa jeg. Han lagde noen gryntelyder før øynene åpna seg. ”Skal vi få oss noe frokost?” Han så på meg med trøtte øyne.

”Ja, bare fem minutter til,” svarte han og la seg rundt på sida med ansiktet mot veggen. Jeg gikk bak forhenget og fant frem barberhøvel og skum. Mens jeg stod der kunne jeg høre hvordan regnet økte i styrke utenfor. Jeg skylte vekk restene av barberskummet og dro hånda over ansiktet. Deilig å bli kvitt todagersskjegget. Jeg vaska meg litt før jeg tok på meg klærne og gikk ut av rommet. Ute i stua gikk Arthur, Maria og Malin og dekket på bordet.

”God morgen, Henrik,” sa Maria med kjærlig stemme.

”God morgen, Maria,” svarte jeg.

”Gidder du å hjelpe til eller?” sa Malin. Jeg klarer fortsatt ikke bestemme meg for om hun sa det med en sur eller nøytral mine.

”Ja visst.” Jeg gikk ut på kjøkkenet og tok ut pålegg av alle slag fra propankjøleskapet.

”Jeg fikk dessverre ikke lov til å legge inn strøm her,” sa Arthur som nettopp var kommet inn fra spisestua. ”Det ble for dyrt også. E-verket blir nødt til å legge opp helt nytt strekk frem hit. Dessuten blir visst spenninga for lav hvis de trekker 230 volts-strekk. Derfor må de trekke høyspentstrekk bort med en trafo i enden. Og det må jeg dekke selv, noe jeg ikke har rå til.”

”Hvordan har du fått penger til å betale for både hytta og oppussinga?” spurte jeg, ”studenter er ikke akkurat rike.”

”Jeg arva en god slump penger da morfar døde. Uten dem kunne jeg sett langt etter denne hytta.” Han skar opp brød. Arthurs morfar var en av de største investorene i *A. Asbjørnsens Tobaksfabrik AS* som ble starta i 1853 og solgt i 2005.

”Da trenger du ikke studielån med andre ord?” sa jeg nå.

”Nei, holder med det jeg har på leiligheten inni Oslo,” sa Arthur.

”Men, hvis det ikke er strøm her, hvordan får vi da lada mobilene våre?” ville jeg vite.

”Visste det var noe jeg hadde glemt,” sa Arthur, ”jeg hadde tenkt å ta med meg et bilbatteri hjemmefra, men det forsvant i alt det andre mylderet av tanker.”

”Da får vi bare klare oss uten mobil noen dager da, det har vi godt av alle sammen,” sa jeg. Arthur sa ikke noe så jeg fortsatte:

”Han Hans-Petter, er han ei sånn sikkert partyløve?”

”Ja, det kan du si to ganger. Han er som Søgnefolk flest, dessuten er faren hans svensk.” Jeg lo litt.

”Så han får dobbel dose.” Slektingen min flirte.

”Godt sagt, Henrik. Godt sagt.” Han humra og lo mens han bar det oppskårede brødet ut i spisestua.

Hans-Petter virka usedvanlig frisk etter det voldsomme alkoholkonsumet fra kvelden før. Han sa han var av den typen som tålte mye og som sov fyllesyken av seg. Anders derimot, virka helt borte. Han takka tvert nei til maten vi tilbød ham. Malin virka også sløv, men på en annen måte. Sæhl hadde igjen forlatt vår verden og oppførte seg som da jeg møtte ham på parkeringsplassen for to dager siden. Maria smilte til meg. Tiltross for at regndråpene tromma på hyttetaket lyste hun opp den grå dagen for meg. Hun var sola mi. Hun satt ved siden av meg. Jeg klarte ikke ta øynene fra henne. Som to magneter ble de trukket mot henne. Det blonde håret var fint avslutta ved skuldrene. Huden i ansiktet hennes var glatt som skøytebanen på Idda.

Etter frokost satte vi oss i sofaen og så ut i regnværet.

”Typisk at det skulle bli regn akkurat når vi kom,” sa Malin surt.

”Da får vi ta noen runder med kort da,” sa Nina. Hun var Malins bestevenninne. ”Se her, spill heller Ludo,” sa Anders og tok ut ei eske fra et skap, ”jeg kan gjerne bli med.” Han var så klein at det så ut som han skulle fylle hele stua med oppkast.

”Gå å ta deg en paracet,” sa søstera.

”God idé,” sa han og loffa ut på kjøkkenet.

”Da tar jeg plassen hans,” sa Martin. Hans-Petter gikk og kikka i bokhylla.

”Hva er dette, Tallaxen?” sa han oppgitt til Arthur.

”Hva da?”

”Du er slektning av forfatteren Henrik Hole, men bokhylla di inneholder ikke én av bøkene hans.”

”Jeg reiser ikke ut hit for å lese min tremennings bøker,” svarte Arthur, ”dessuten leser jeg fortida bare om psykologi.”

”Du kan da i det minste vise *litt* sympati,” sa jeg, ”for meg ser det ut som den bokhylla bare er veggpyrd uansett.” Arthur måtte si seg enig der.

”Jeg har ikke sett så mye på den. Den har stått her siden hytta var ny. Jeg har beholdt bøkene og hylla som et klenodium.”

”Du har aldri vært særlig interessert i skjønnlitteratur heller,” sa jeg.

”Men det har du vært, Henrik. Du satt alltid inne og skrev mens Eirik og jeg var ute. Jeg skjønnte ikke hvorfor du gjorde det da, men det gjør jeg *nå*. Det lønte seg. Norges

mestselgende forfatter har du blitt.”

”Hadde det ikke vært for deg og brutter, Arthur, så hadde jeg vært asosial den dag i dag. Dere var flinke til å få meg ut.”

”Eirik var og *er* en god bror, Henrik, du er heldig. Jeg derimot har vokst opp uten søsken. Susanne flytta da jeg var fem.”

”Du vil alltid være som en bror for meg og Eirik, Arthur. Frida kommer til å ta godt vare på brutter.”

”Se på *denne!*” utbrøt Hans-Petter plutselig. Han trakk ut ei tynn gammel bok med slitte permer. Han bladde i den.

”Den er håndskrevet. Det er en *dagbok*.” Alle var lutter øre. ”Denne bok tilhører Victor Heming,” leste han fra innsida av den ene permen.

”Victor Heming?” sa Arthur, ”det var han som bygde denne hytta.”

”Hvordan vet du at det var han som bygde Sjøbrus?” ville jeg vite.

”Jeg antar det, det er dét navnet som står i de gamle byggepapirene hos Søgne kommune.”

”Kan vi lese den?” lurte Malin på.

”Ja visst, men jeg tror det er best vi leser den etter tur,” sa Søgne-svensken, ”jeg vil lese først.” Han satte seg ved spisebordet og begynte å lese. Så fulgte alle vi andre. Jeg var den siste som fikk den. Permene hadde en gulaktig farge. Den lukta gammelt. Jeg holdt en museumsgjenstand mellom hendene. Jeg bladde forsiktig gjennom sidene. Arkene bar preg av tidens tann. Skriften var elegant. Løkkeskrift. Jeg så for meg en dansende penn. Det er egentlig utrolig at litt bevegelse med hånda kan lage ord. Mange av dagene i boka var skildra som helt vanlige dager. Fra 5. juli og utover endra ting seg drastisk:

5. juli.

Jeg våknet alene i dag. Alma var i selskap i går kveld. Jeg mener jo hun sa hun skulle komme hjem i natt. Det er så lenge siden vi har elsket. Vi har liksom mistet piffen begge to. Men hva kan man vente etter 10 års ekteskap. Vi var så unge begge to da vi giftet oss. Unge, uvitende og lammet av forelskelse. Nå er vi bare to mennesker som bor sammen. Likevel elsker jeg henne.

Da Alma kom hjem i formiddag spurte jeg henne hvorfor hun ikke kom hjem i natt. Hun sa hun hadde fått overnatte hos ei venninne. Da jeg spurte hvem sa hun bare: Ei som du ikke kjenner.

6. juli.

Hun var ikke hjemme i natt heller. Da jeg spurte henne denne gangen om hvor hun hadde vært bare freste hun mot meg og sa: Jeg har mitt eget liv, du trenger ikke kontrollere meg. Jeg gikk bort til henne og holdt rundt henne. Det var ikke sånn ment, kjære deg. Hun bare snudde seg vekk. Jeg har hatt så mye å gjøre i det siste, Victor, sa hun bare. Det er så lenge siden var har elsket, sa jeg. Jeg orker ikke, Victor, jeg er trøtt. Hun la seg for en time siden, hun sovot før hodet traff puten.

7. juli.

Hun kom ikke hjem til avtalt tid i dag. Ikke har hun ringt heller. Jeg ringte kontoret hvor Alma arbeider som sekretær. De kunne meddele at hun ikke arbeidet overtid. Hva holdt hun

på med? Hadde hun noe å skjule? Jeg grov i skrivebordskuffen her og fant frem ekteskapsløftene våre. Der står det at vi aldri skal ha hemmeligheter for hverandre. Jeg blir nødt til å presse det ut av henne. Om hun så vil eller ikke. Hun har vært mye borte i det siste. På kveldene, etter arbeid og i helgene. Det er noe som er galt her.

Jeg konfronterte henne nå nettopp. Hun likte det ikke. Jeg var røff i behandlingen. Jeg skrek til henne. Hun sa hun hadde vært å handlet med ei venninne og glemte å ringe, men jeg tror henne ikke. Hun skjuler noe for meg, jeg vet det. Jeg ser det på henne. Forventningsfull over noe som kommer til å skje. Jeg må finne ut hva det er.

8. juli.

Jeg ventet utenfor arbeidsplassen hennes i dag. Jeg så henne gå ut av døren og mot sentrum. Hva skulle hun der å gjøre? Jeg så at hun gikk inn på en bar. Jeg snek meg forsiktig etter. Jeg så henne sette seg ned med flere andre mennesker, flesteparten menn. Det kom også kvinner bort til henne. Mange av mennene så velstelte ut. Bedre enn meg. Da slo det meg at det var i dag Alma skulle ut med kollegene. Æsj.

9. juli.

Jeg så henne med en annen mann i dag, ved en ren tilfeldighet da jeg var ute å spaserte. En helt ukjent ung mann. De pratet og lo og koste seg på kafé. Hvem er han? Hva vil han med min Alma?

10. juli.

Er du utro? Spurte jeg Alma. Er du utro mot meg? Svar? Nei, hvorfor skulle jeg være det, Victor? Hvem var han du satt på kafé med i går? Jeg så dere. Ro deg ned, Victor, sa hun. Vi ligger ikke sammen. Jeg må bare ha noen å prate med. Du har vært helt borte i det siste. Det har hun for så vidt rett i. Jeg har følt meg helt på bærtur de siste dagene. Jeg har jo vært bekymret for deg, Alma, sa jeg. Du må for helsikke gi beskjed hvis du ikke kommer hjem. Ja, det var dumt av meg. Jeg skal forresten arbeide lenge i morgen, sa jeg. Ikke lag middag til meg.

11. juli.

Jeg tok dem på fersken i dag. Alma og han fra kafeen. De var midt i akten da jeg åpnet døren til soverommet, Alma hylte hysterisk. Den unge mannen så på meg med et unnskyldende blikk. Uten å tenke tar jeg tak i ham og kaster han ut av sengen. Jeg går bort til Alma og slår henne. Hun begynner å blø neseblod. IKKE UTRO? Skriker jeg. HVA FAEN ER DETTE DA? Jeg er rasende. SKJØGE! Roper jeg. ETTER ALLE DISSE ÅRENE? ER JEG IKKE BRA NOK FOR DEG LENGER? Den unge mannen tar plutselig tak i meg og drar meg ned. Han er naken. Ikke snakk sånn til Alma, sier han. HA DEG VEKK FRA MEG OG MIN KONE. Jeg gir ham en knyttneve midt i ansiktet. Og en til. Hold opp! Klynker Alma. Klapp igjen, skjøge, sier jeg og gir elskeren hennes en ny kilevink. Jeg slår til han ikke lenger klarer å reise seg. Jeg går ut på kjøkkenet og finner kjøttkniven. Jeg går tilbake på soverommet med den. Alma skriker. Ikke gjør det, Victor, jeg slår henne i magen. Hun hiver etter pusten. Jeg bøyer meg ned over den nakne forslåtte gutten som sitter inntil veggen. Ser du denne? sier jeg. Han hikster. Jeg fører kniven ned til skrittet hans, jeg tar et godt tak i lemnet hans og begynner å skjære. Han skriker, han vrir seg i smerte. Kniven går lenger og lenger inn. Den er gjennom. Jeg slenger

den avkuttede penisen på gulvet. Jeg spytter på ham. Blodet renner fra skrittet hans. Slikt skjer når man er utro med kona mi, sier jeg og kutter strupen hans. Jeg beveger meg bort til Alma. Hun hikster. Hun ser på meg med gråtkvalte øyne. Du er gal, hvisker hun. Jeg kutter strupen hennes uten å nøle. Hun har sviktet meg. Jeg ser på den nakne kroppen hennes. Jeg snur henne rundt på magen før jeg knepper opp buksa og tar henne bakfra en siste gang.

12. juli.

Jeg har søkt tilflukt i Sjøbrus. Jeg bygde den som en gave til Alma for tre år siden. Nå virker det så tomt her. Politiet jakter på meg, jeg vet det. De kommer til å sende meg til asyl, dit vil jeg ikke, jeg nekter. Det er bare et spørsmål om tid før de finner meg her ute, men da er det allerede for sent. Nå er det ikke lenge igjen. Hva skal vel jeg leve for nå som Alma er borte. Meningen med livet døde med henne. Men hun fortjente det. Det føltes godt å drepe dem. Utslette dem. Dette blir de siste ord jeg noen gang skriver, kjære dagbok, for nå er tiden kommet for å ta farvel med dette livet. Nå tar jeg med meg hagla og går ut i skogen.

Farvel verden. Hallo dødsriket.

Kap 5:

En død manns dagbok analyseres

Da jeg la fra meg boka merka jeg at jeg skalv. Hva var det jeg nettopp hadde lest? Jeg så at de andre satt stille og stirra på meg.

”Nå, hva er *din* mening?” spurte Hans-Petter.

”Jeg vet ikke hva jeg skal si,” sa jeg lavt, ”han virker gal. Fullstendig uten virkelighetssans.”

”Du er inne på noe,” sa Arthur. ”Som psykologistudent vet jeg at sinnssyke mennesker ofte kan tolke virkeligheten annerledes. La dere ikke merke til hvordan måten han uttrykker seg på forandrer seg etter den 5. juli?”

”Han begynner å bli gal,” sa Martin, tydelig imponert over seg selv.

”Riktig,” sa Arthur, ”han skildrer de første dagene i juli slik de er. Men fra den femte begynner galskapen å virke i ham. I dagene før skriver han om hvordan han har hatt det og hva han har gjort. Men fra den femte begynner han å skrive om han og Alma. Det er det eneste som betyr noe, det er det eneste som bryr ham.” Arthur gikk frem og tilbake på gulvet.

”Heming skjønner at Alma har en affære, så han begynner å forhøre henne, følge etter henne. Han lar galskapen ta kontroll, lede ham inn i mørke. Han lar det mørke vokse og vokse for så å utslette Alma og hennes elsker uten å nøle. Så rømmer han hit.” Studenten tidde et øyeblikk og tenkte over det siste han hadde sagt, før han sa:

”Og tar... livet av seg.” Ordene kom delvis. Jeg sveipa over rommet med blikket og fant ut at Sæhl ikke var blant oss. Han trente vel. Også i *dette* været.

”Det er kanskje derfor hytta har stått tom inntil *du* kjøpte den,” sa Anders, han virka kvikkere nå.

”Ja vist søren,” sa Arthur med et takefullt blikk mot gulvet.

”Nå må dere roe dere ned,” sa Nina, ”han er dau. Det der skjedde for mange år siden.”

”Ja, men det er jo litt nifst å tenke på,” sa jeg, ”at noen har tatt livet sitt i denne skogen. Også attpåtil hyttas gamle *eier*.”

”Sier han som skriver grøsserbøker,” sa Malin sleipt.

”Han blir redd når han skriver,” sa Maria forsvarende, ”jeg synes forresten det hele er ganske ekkelt. Et selvmord i området her. Også så detaljert han skildrer drapene, for en ufyselig måte å drepe på.”

Hun søkte hånda mi. Hun klemte den.

”Jeg skal passe på deg,” hviska jeg i øret hennes. Hun så takknemlig på meg. ”Det hele virker bare litt ekstra dystert fordi det regner ute,” sa Hans-Petter. ”Dessuten tror jeg den boka bare er vrøvl.”

”Hvordan kan du være så sikker på det?” spurte Arthur.

”Jeg tror det bare er oppspinn. At noen har skrevet de siste sidene for å skremme.”

”Ja vel, kom et eksempel.”

”Med glede, Tallaxen. Håndskriften er annerledes fra den 5. juli og utover enn skriften på sidene før. Altså har noen dikta opp femte til tolvte juli.” Jeg åpna boka igjen. Den hadde ligget foran meg på salongbordet siden jeg la den fra meg. Jeg åpna den og så at håndskriften

var forskjellig, men minimalt lite.

”Den som i så fall har skrevet de siste sidene må ha levd på samme tid som Heming,” sa jeg, ”det er ingen som skriver sånn lenger.” Maria nikka bekreftende.

”Tenk litt lenger da, Hole,” sa Hans-Petter, ”noen kan jo ha kopiert den. Men ikke godt nok.” Det var noe som ikke hadde falt meg inn. Det finnes jo folk som forfalsker underskrifter.

”Nei, nei, nei,” sa Arthur, ”det går ikke an å finne på noe sånt på kort tid. Din teori er altså at noen har brutt seg inn i hytta, lest Hemings dagbok og skribla ned dette.”

”Der må jeg korrigere deg litt,” sa Hansson, ”de har funnet boka og lest den. Gått hjem igjen og funnet på en story. Gått tilbake hit noen dager etterpå og skrevet den ned. Da har de selvfølgelig samtidig øvd seg på å kopiere håndskriften. En av sidene lenger foran er revet ut.”

”Nei, det er en alt for enkel forklaring. Det hele har en psykologisk forklaring,” sa nestenpsykologen, ”men du *er* inne på noe Hans-Petter. For det er ikke Heming som skriver de siste sidene i dagboka, det er underbevisstheten hans. Det er galskapen i ham som skriver de siste sidene. Derfor er også håndskriften litt annerledes.”

”Nei, det er bare oppspinn hele greia,” sa Hans-Petter. ”Dessuten har vi Norges mestselgende grøsserforfatter blant oss.” Han satte blikket i meg.

”Du får tro hva du vil, Hansson, men den grøsserfortellinga er *ikke* skrevet av meg. Jeg viste ikke om dette stedet før Arthur fortalte meg om det i bryllupet til brutter. Dette ville faktisk vært en ypperlig sak for Chris C. Christiansen. Tror jeg kommer til å bruke den i min neste bok.” Ingen sa noe så jeg fortsatte: ”Men hvor skjer det så fort, Arthur? Det tar 7 dager fra galskapen begynner å virke til han dreper dem.”

”La meg si det slik, kjære slektning,” sa psykologistudenten, ”man vet aldri når galskapen slår til.”

”Ha din egen teori du, Tallaxen,” sa Hans-Petter, ”så har jeg min.”

”Måtte den beste teorien vinne,” sa Nina. Hun og Malin lo. Akkurat da kom Sæhl inn hagedøra.

”Har dere sett på klokka?” spurte han.

”Oi, dæven,” sa Nina, ”vi bør få oss litt mat.” Den var ti på fem.

”Hva mener *du* om boka, Sæhl?” spurte jeg.

”Har ikke lest den,” sa han avvisende. Nei, du har vel ikke det, tenkte jeg. Han gikk inn på rommet sitt.

”Ikke akkurat fristene å trene i dette været,” sa Martin.

”Han er treningsnarkoman,” sa Anders, ”OL i London er det store målet hans, det er det han lever for i følge seg selv.”

”Heming nevner noe om et asyl, Arthur, hva mener han med det?” lurte jeg på.

”Han sikter selvfølgelig til *Eg sindssyge og aandsvageasyl*. Det andre sinnssykehuset som ble etablert i Norge etter Gaustad. På 20-tallet var det vanlig at man brukte aktivitet, utflukter i det fri og gårdsarbeid som terapi. ”

”Hva med lobotomi?” spurte Anders.

”Lobotomi ble ikke utført på Eg før i 1951,” lød Arthurs svar. Nina stakk hodet ut av kjøkkendøra:

”Noen som vil hjelpe til?” Broren hennes, Malin og Arthur reiste seg. Jeg skjønnte hva som var min slektnings baktanke. Martin skjøv Ludobrettet bortover bordet:

”En runde Ludo før middag?” Jeg og Maria hev oss med. Jeg ville få tankene et annet sted. De siste ordene i Victor Hemings dagbok hadde klistra seg fast på innsida øyeblikkene: *Farvel, verden. Hallo, dødsriket.*

Kap. 6:

Drømmen

Vi gikk alle tidlig til sengs den kvelden. Stemninga hadde ikke vært på topp under middagen. Ingen hadde sagt noe. Etter middagen hadde vi blitt sittende nærmest som statuer i salongen. Jeg hadde prøvd å legge kabal, men tankene gle bare inn på dagboka. Vi var tydelig prega av det Heming hadde skrevet for nesten 90 år siden. Jeg tror ikke vi forstod hvor syk han hadde vært. Ikke en gang han av oss som studerte psykologi. Rundt åttetida takka Nina og Sæhl for seg og trakk seg tilbake på rommet. Rundt halv ni ble vi andre enige om å ta kvelden. Lyden av bestikk mot tallerkener klang i ørene da jeg gikk inn på rommet. Da jeg kom inn var Anders allerede godt inn under dyna.

”Tror du det er noe i det?” spurte han meg.

”Det er ikke godt å si,” lød svaret mitt.

”Men hvis en person har knerta seg selv her i skogen, hvorfor er det da ingen andre som vet om det?” fortsatte jeg. Jeg tok av meg klærne og krøp under dyna.

”Godt poeng,” sa Anders, ”liket må jo ha blitt funnet før eller siden.”

”Jeg har vanskelig for å tro noe annet. God natt.”

”God natt, ja. Er det noe mellom deg og hun Maria Walseth, forresten?”

”Jo, det er vel det. Er det tydelig?”

”Jepp, liker du henne?”

”Jeg er helt på knærne etter henne. Det kan virke som hun er på knærne etter meg òg. Men den gitaren din drar ikke mange damer, du.” Det gikk en stund før han svarte: ”Ja, jeg bomma litt på den. God natt, igjen.”

”God natt.”

Jeg hadde mareritt den natta. Jeg drømte at jeg stod ute på parkeringsplassen. Det er helt mørkt. Ikke månelys engang. Det rasler i løv. Jeg snur meg dit lyden kommer fra. Ingenting å se. Sikkert bare et dyr. Jeg snur meg mot veien og får se en dus skikkelse mellom trærne. Jeg stivner til. Uten å ha sett et eneste bilde av ham vet jeg hvem det er: *Victor Heming*. Han ser på meg med et kaldt blikk. Uttrykksløst. Jeg ser Heming holde et hode mellom hendene. Det er Arthur sitt. Hjertet hopper opp i halsen. Han smiler hånlig og kommer mot meg...

Her våkna jeg. Gjennomvåt av svette. Arthur, første offer. Men hvorfor? Alt han hadde gjort var å *kjøre* Sjøbrus. Én ting var jeg i alle fall sikker på. Denne drømmen var ikke ubetydelig. Jeg døde av. Igjen kom drømmen tilbake. Parkeringsplassen. Raslinga i løvet. Den duse personen. Hode mellom hendene. Bråvåkning. Denne ganga skvatt jeg da jeg våkna. Det stod en person i rommet. Var det *ham*? Hadde han stått bak forhenget hele natta? Klar for å ta meg? Klar for å slakte meg? Klar til å kutte strupen min?

”Skremte jeg deg?” sa han med Anders’ stemme.

”Å, herregud er det deg,” sa jeg.

”Ja, jeg må ut å slå lens. Ble du skremt? Jeg så at du skvatt.”

”Ja, visst gjorde jeg *det*,” svarte jeg irritert, ”jeg har hatt mareritt.”

”Det er du ikke aleine om. Men nå må jeg gå før det kommer på gulvet.” Han åpna døra ut

mot stua, jeg kunne høre ham småløpe over parketten. Jeg tørka svetten av panna. Hvorfor fikk jeg denne drømmen? Jeg hadde vel og merke lest ei uhyggelig dagbok skrevet for 89 år siden. Hvem var denne Victor Heming? Bortsett fra det at han var psykopat så viste jeg ikke stort om ham. Hadde han vært psyko hele livet? Eller kunne det være slik at Heming hadde opplevd noe i barndommen som gjorde at han ble en morder? Jeg gikk ut i stua for å summe meg. Anders kom inn døra fra platingen.

”Det var digg,” hviska han. Jeg nikka bekreftende. Det å tømme blæra når den er overfull er fantastisk. Jeg gikk ut på kjøkkenet for å ta meg et glass med vann. Så mye som jeg hadde svetta i løpet av natta gjorde det godt å få væske i kroppen. Oppvasken stod enda på benken. Ingen av oss hadde orka å ta den. Jeg ble stående å se ut av vinduet. Det var retta mot kjerreveien ut til parkeringsplassen. Det begynte å lysne. Det hadde slutta å regne og småfuglene begynte å våkne til liv. Klokka kunne være rundt halv fem. Jeg fylte vannglasset på nytt. Dette med Victor Heming var ikke til å bli klok på. Gikk han igjen her? Rundt den gamle hytta si? Var det han som hadde stirra på meg da jeg slo lens?

”Nå må du gi deg, Henrik,” hviska jeg stille til meg selv. ”Du lever av å dikte opp spøkelser, ikke *tro* på dem.” Jeg så noen greiner som beveget seg borte ved veien. Plutselig dukket to øyne frem fra mørke. De lyste mot meg. Hjertet gjorde et hopp. Jeg tok et skritt tilbake. Ut fra skogen kom en katt luskende.

”Ærlig talt, Henrik, skjerp deg. Du er 30 år. Du lever av å få folk til å skjelve i buksene,” hviska jeg stille. Jeg svelget. Hva var det som gikk av meg? Jeg gikk inn på rommet igjen og la meg under dyna. Jeg tok frem mobilen min og begynte å spille Tetris, før jeg sovna med telefonen mellom hendene.

Etter frokost neste morgen ba jeg Arthur bli igjen inne. Jeg trengte å prate med ham. Jeg dekket over det hele for resten av gjengen med at vi kunne ta oppvasken.

”Du vet du tar fra meg en sjanse til å skille Nina og Sæhl?” sa han bittert.

”Er *det* alt du tenker på? Etter det som skjedde i går? Har du skifta mening i løpet av natta?”

”Nei, Henrik, jeg mener bare at det ikke er vits å tenke på det hele tida. Det gjør ikke ting bedre.”

”Du får nok av tid senere til å drive egenreklame for deg selv, vi må snakke om noe.” Han var fortsatt bitter. Han vaska seint. Vaska i sneglefart. Han sa ikke noe så jeg fortsatte:

”Jeg hadde en drøm i natt. Om Victor Heming.”

”Ja, det var ikke akkurat uventa.”

”Det som er så rart er at jeg har aldri sett ham før. Men likevel viste jeg at det var ham.”

”Fortell drømmen i detalj,” sa han. Jeg fortalte alt jeg hadde drømt. Om raslinga. Og om hode mellom hendene. Arthurs hode. Jeg gjentok det siste bare for å understreke det.

”Du som er interessert i psykoanalyse kan vel tyde drømmer?” spurte jeg nysgjerrig.

”Jo, men for å tyde *din* drøm trenger man ikke akkurat å ha studert Freud. Henrik, du er en voksen mann. Du lever av å skrive om spøkelser. Hva er det som går av deg?” Han så på meg med et seriøst blikk.

”Jeg vet ikke, men den dagboka var ikke akkurat hyggelig lesning.”

”Ta det med ro og nyt hytteturen, Henrik.”

”Ja, du har nok rett. Jeg er ikke helt meg selv.”

”Nemlig. Du er oppskaka etter å ha lest dagboka, det er vi alle. Ikke la det gå utover ferien din.”

Jeg ble bitter. Jeg hadde håpet at Arthur kunne tyde drømmen min, i stedet for å avvise meg på den måten. Jeg dro ut proppen i oppvaskkummen, venta til det bare lå såpeskum igjen og

skylte det vekk. Vi begynte på tørkinga.

”Siden vi er i gang,” sa jeg, ”så fikk jeg for to dager siden følelsen av at jeg ble beglodd da jeg slo lens bak boden.”

”Det kan ha vært et dyr, Henrik, det er mye rådyr i område her.”

”Men, jeg så ingenting. Det var ingenting levende der. Ikke hørte jeg noe heller.”

”Det er greit at du drømmer, slekting, men nå synes jeg du går for langt. Du hadde jo flere liter øl innabords den kvelden.” Jeg satte asjettene inn i et av overskapene.

”Ja, uten tvil, jeg bare lurere på hvem av de andre gjestene her som har interesse av å se meg urinere?”

”Maria kanskje?”

”Hvorfor det?”

”Vet ikke.”

”Jeg synes uansett vi bør være på vakt, Arthur.”

”Slutt å være så urolig. Hvis jeg får lov å bytte tema.” Han tok en kunstnerisk pause før han fortsatte: ”Er det noe mellom deg og Maria?”

”Jeg vet ikke ennå, men jeg tror det. Jeg tror hun begynner like meg.”

”At hun er keen på deg mener du? Er du keen på henne da?”

”Ja, noe så voldsomt. Hun er den vakreste jenta jeg noen gang har møtt.”

”Ja, de er virkelig noen deilige damer,” sa han. Jeg skjønnte at det var Walseth-tvillingene han sikta til.

”Hvorfor invitere du dem hit, egentlig?”

”Jeg kjenner dem.”

”Har du ligget med dem?”

”Bare med Malin, hun er lettest å få til køys. Din del av egget derimot er det litt verre med, hun hopper ikke i høyet med hvem som helt. Men jeg tror du har oddsene på din side. Så lenge hun vil ha deg.” Jeg ble stående å fundere litt over det han nettopp hadde sagt.

”Er det så tydelig at vi har noe på gang, hun og jeg?”

”Å ja, men jeg vet ikke hvor mye de andre bryr seg. Nå får du ha meg unnskyldt. Jeg har selv ei dame å forføre.” Han satte inn det siste glasset i skapet over vasken og tusla ut av rommet. Anders hadde spurt meg om det samme i går kveld. Så var det vel åpenbart. Henrik Hole og Maria Walseth hadde noe på gang. Og jeg sverga til meg selv at uansett hva som ville skje de neste dagene så skulle jeg passe på henne.

Jeg gikk gjennom stua da mobilen begynte å ringe. Det var den vanlige Nokia-ringetona som alle har. Jeg har aldri fått fomla meg til å endre den. Jeg tok telefonen opp av lomma. Det var et nummer jeg ikke kjente.

”Det er, Henrik,” svarte jeg.

”God dag, herr Hole, dette er Sigvart Mæland fra Økokrim som ringer.” Jeg ble rar i kroppen.

”Hva gjelder det?” spurte jeg.

”Jeg skal gå rett på sak, Hole,” begynte Mæland, ”jeg må dessverre meddele at forlaget Deres er blitt tatt for økonomisk utroskap.” Jeg måtte sette meg. ”Noe som betyr at den neste boka di ikke blir utgitt av *Ruud og Hansen Forlag*.”

”Hvordan har dette skjedd?” ville jeg vite.

”Underslag, hvitvasking og skatteunndragelse,” sa Mæland, ”forlaget har vært overvåka av oss siden april i fjor, men vi har grunn til å tro at dette har foregått over flere år.”

”Så nå må jeg finne meg et nytt forlag?” sa jeg.

”Riktig,” sa Mæland, ”jeg beklager de følgene det måtte få for deg. Men med et navn som ditt blir vel ikke *det* en vanskelig sak.” Jeg var stille en stund før jeg sa:

”Takk for informasjonen, det setter jeg pris på. Kan jeg ringe til noen i forlaget?”

”Helst ikke,” sa Mæland, ”alle som vet noe er satt i varetekt. Vi vil gjerne at du er tilgjengelig på telefon og for eventuelle avhør. Vi vil også at du sjekker kontoen din, du kan være

svindla.”

”Det skal jeg gjøre. Jeg er på ei hytte uti Søgne nå, uten strøm, så dersom dere ikke får tak i meg er det fordi jeg er tom for batteri. Jeg er hjemme igjen om 4 dager. Ha en flott dag videre,” sa jeg og la på. Det var også noe å få slengt i fleisen. Bøkene mine var ikke lenger verd papiret de var trykket på. Uansett om folk kjøpte bøkene mine ville jeg ikke få inntekt av dem. Det er i sånne tider at det er meningsløst å være forfatter. Hva var det som hadde fått forlaget til å drive med slikt? Jeg var jo deres største inntektskilde. Sørlandet hadde mista sitt eneste forlag. Jeg gikk med hengende hode ut i junidagen.

Kap. 7:

Skogstur

Det virka ikke som det hadde regna dagen før. Himmelen var blå og skyfri og sola skinte utover hele skjærgården. Jeg tok en tur bak anneksene. Ikke noe uvanlig der. Jeg gikk bort til gjerdet, lente meg over og kikka ned på brygga. Jentene bada. Maria vinka meg ned til dem.

”Kom ned, vannet er deilig,” ropte hun. Jeg tok en rask titt ned på underlivet og konstaterte at jeg hadde badeshortsen på. Jeg tok fatt på trappa. Den var i stein og betong. Skifersteinene var fint kutta og lagt etter hverandre, som flisene på et badegulv. Trappa slynget seg nedover den bratte fjellskråninga. Helt utrolig at noen hadde greid å bygge ei trapp her i det hele tatt. Brygga var satt inn med oljedekkbeis. Den ga gjenskinn av sollyset. Maria klatra opp badetrappa akkurat i det jeg vengte av med t-skjorta. Jeg har aldri hatt noen atletisk overkropp. Jeg trakk mobilen opp av lomma og krølla t-skjorta rundt den.

”Kom igjen, Henrik,” sa Maria. Jeg tok sats og hoppa uti. Jeg ble omslutta av vann. Jeg skjøv ifra med beina. Kroppen min *skjød* fart gjennom vannet. Jeg innbilte meg at jeg hørte saltet bruse rundt meg. Jeg steg sakte oppover og kutta vannskorpa tidsnok til å se et av OL-stupene til Sæhl. De andre guttene var også kommet ned. Noe kom opp av vannet bare én meter ifra meg. Det var Maria. Det blonde, våte håret hennes hadde lagt seg etter hodeformen. Likevel var hun uovervinnelig vakker.

”Hei,” sa hun og svømte bort til meg, ”du kan jammen meg svømme.”

”Ja, jeg liker å være under vann. Jeg får følelsen av å fly.”

”Det har jeg aldri tenkt på før,” sa hun tankefullt.

”Blir du med å svømme inn igjen?” spurte hun.

”Første mann inn,” sa jeg spøkefullt og så var racet i gang. Hun leda lenge. Hun lå sikkert en kroppslengde foran meg før jeg dukka under og skjød fart forbi henne. Jeg kom opp igjen og klaska høyrehånda hardt mot bryggekannten.

”Jeg sa jo man får følelsen av å fly.” Jeg klatra opp og tørka meg. Maria kom etter. Hun hadde på seg en gul bikini som gjorde henne så deilig at jeg hadde problemer med å konsentrere meg. Hun satte seg i en strandstol og satte solbrillene på nesa. Jeg betrakta den solbrune kroppen hennes med blikket. Leggene skinte og var like glatte som is. Jeg bare måtte se på henne, jeg visste at hun ville det. Hans-Petter tok salto ned i vannet. Ingen applauderte ham. De to fetteerne prøvde seg på synkron stup. Plutselig ringte mobilen inni t-skjorta. Jeg virra den ut og så på displayet. Det var Eirik som ringte. Jeg trykka på svarknappen og tok høyttaleren opp mot øret.

”Hallo, brutter, hvordan er reisa?” begynte jeg.

”Jo den er helt topp.”

”Jeg fikk meldinga di.”

”Bra, jeg hadde tenkt å ringe, men Frida var så opptatt av å finne hotellet at det gikk meg hus forbi.”

”Du fikk i vertfall sendt meldinga. Hvor dere der nå da?”

”Nå er vi i Paris.”

”Ah, kjærlighetsbyen,” sa jeg.

”Jaja, vi får snakke mer når jeg kommer hjem, dyrt med langdistansesamtale. Ha det.”

”Ha det, Eirik.” Akkurat da gikk telefonen tom for strøm. Jeg var imponert over hvor lenge batteriet hadde holdt. Mobilen min er ikke akkurat sparsom med strømmen. Jeg satte meg ved siden av Maria. Nå var også tvillingsøstera og Nina kommet opp av vannet.

”Hvordan har Vi det?” ville Arthur vite.

”Kunne ikke hatt det bedre,” sa jeg.

”Flott, jeg har bestilt pizza til oss i dag,” fortsatte Arthur.

”Å, supert,” sa Vilhelmsen-søknene på likt. Vi var allerede lei av grillmat. I hvertfall jeg.

”De må hentes på Tangvall halv fem.”

”Kjøper du noen flere kasser øl også da?” spurte Hansson. Arthur nikka bekreftende.

Tremeningen min skulle til å si noe da det kom ei jolle inn mot brygga. Det satt en mann i den. Han bremsa ved å sette påhengsmotoren i revers og kasta i land et tau, ingen av oss gjorde noe med det. Mannen steg opp på brygga. Han fortøyde Pioner-jolla og snudde seg mot oss.

”Skal si det er blitt fint her. Hvem av dere er den heldige eieren?” sa han.

”Det er meg,” sa Arthur.

”Og navnet var?”

”Arthur Tallaxen, med x.”

”Jasså, Tallaxen med x. Fiffig skrivemåte.” Den ukjente ble stående å smake på navnet.

”Hvem er så du?” spurte jeg.

”Jeg er Jens Kragh,” sa han, ”og du må være Henrik Hole. Forfatteren.” Han ville håndhilde, det ville ikke jeg.

”Hva er det du vil?” spurte Hans-Petter. Vi var alle temmelig bitre for å få ødelagt sommeridyllen.

”Jeg er jo nysgjerrig på hvem som har kjøpt Sjøbrus,” sa Kragh, ”jeg har selv hytte rundt neset der borte.” Han pekte.

”Det er altså meg,” sa Arthur, ”jeg studerer psykologi ved UiO.”

”Du vet vel hvem som har bygd Sjøbrus?” sa Kragh.

”Ja, Victor Heming, vi har faktisk lest ei dagbok han har skrevet.”

”Ja vel, da har dere kanskje også fått med dere at han tok selvmord inni skogen.” Jens Kragh så på oss én etter én.

”Ja, hva vil du frem til?” sa Nina, tydelig irritert på den fremmede.

”Farfaren min var lensmann her i Søgne da Heming tok livet av seg. Han fortalte en gang at noe merkeligere selvmord har han aldri opplevd.” Vi spisset ører. ”Han sa de hørte skuddet fra Hemings hagle da de nådde hytta. De skulle arrestere ham for dobbeldrap. Farfar løp dit han hadde hørt skuddet. Da han kom frem til en lysning stoppa han. Foran ham på bakken lå hagla nylig avfyrt. Men ikke så mye som en arm ved siden av.” Kragh ble stille. Han fiska frem ei pakke Prince-sigaretter og tente en før han sa: ”Det fantes ikke noe lik. Det ble gått manngard for å finne liket til Victor Heming, men til ingen nytte. Hemings legeme var som sunket i jorda. Sigarett?” Jeg ble sittende å tenke. En selvmordsak uten lik. Det var slike saker Chris C. løste.

”Hvorfor forteller du oss dette?” lurte Hans-Petter på.

”Fordi det er noe dævelskap med den hytta. Hvorfor tror dere at Sjøbrus ikke har hatt andre eiere enn Heming?”

”Fordi folk er overtroiske?” prøvde Hans-Petter seg.

”Fordi folk har respekt for de døde,” sa Kragh, ”dere får ha meg unnskyldt, jeg var egentlig på vei til Høllen for å kjøpe meg noe mat. Dere får ha det hyggelig, så lenge det varer.” Han hoppa ned i båten, knytta opp fortøyninga og dro i gang motoren. Vi fulgte ham og båten med øynene til vi ikke lenger kunne se ham.

”Han der må ha en skrue løs,” sa Martin.

”Enig,” sa Hansson. Arthur var betenkt.

”Jeg tror jeg vet hvor Heming tok livet av seg,” sa han, ”noen som blir med?”

”Jeg blir med,” sa Anders, fetteren kasta seg også med. Jeg rakk opp hånda og Hans-Petter viste tommel opp.

”Vi blir her og soler oss,” sa Nina, ”skal ikke du være med, Jonas?”

”Nei, skal trene,” svarte han. Det virka som de andre guttene var glade for å slippe å drasse på

ham.

”Vi blir ikke lenge,” sa Arthur. Maria vinka til meg da vi gikk opp trappa. Et sånt vink hvor man bare beveger fingrene.

Vi gikk inn mellom trestammene bak hytta og kom inn på en smal sti. Den var temmelig gjengrodd og virka ikke særlig vedlikeholdt. Arthur leda an. Jeg fikk følelsen av å gå i en smal gang. Men istedenfor vegger var det trær på begge sider. Vi gikk i raskt tempo. Skogen ble tettere jo lenger inn vi kom. Sollyset klarte bare enkelte steder å bryte gjennom teppet av løv over oss. Vi stoppa ikke før vi kom til ei lysning. En åpen plass hvor det lå bålrester og søppel overalt.

”Jeg tror det var her Heming tok livet av seg,” sa psykologistudenten.

”Hvorfor tror du det?” spurte Hans-Petter.

”Fordi det er tegna ei tegning på den bakerste permen i dagboka.”

”Hvor mange ganger har du sett gjennom den boka?” lurte jeg på.

”Mange, fordi jeg har prøvd å analysere den,” sa Arthur.

”Det gjorde vi jo i går,” sa Martin.

”Psykoanalysere den,” sa Arthur. ”Heming var splitter pine gal, men hva fikk ham til å drepe seg selv?” Vi ble stående å tenke en stund.

”Kanskje fordi han innså hva han hadde gjort?” sa jeg, ”han skriver det jo ganske tydelig i dagboka.”

”Det er nok én grunn. Men jeg tror også det ligger mer bak,” sa han av guttene jeg slekta mest på.

”Hva da?” spurte Hans-Petter syrlig.

”Det er det jeg prøver å finne ut av,” svarte Arthur.

”Jeg trodde du reiste ut hit for å få fri fra studiene,” sa jeg. Anders satt på huk og granska bakken. Arthur svarte meg:

”Jo, men det er noe ved den boka som turrer meg.”

”Men drømmen min gidder du ikke å tyde?” sa jeg syrlig.

”Ikke begynn med det der igjen, Henrik. Vi snakka jo om dette tidligere i dag.”

”Jeg synes fortsatt den er av betydning.” Kanskje det var fordi jeg hadde fortalt Arthur at han var første offer at han ikke ville tyde drømmen min. Fordi han var redd for å dø.

”Henrik?” sa Anders nede fra bakken. Jeg svarte ja.

”Synes du ikke dette stedet ligner på det stedet du beskriver i *Det stumme skriket*?” Jeg så meg rundt og fikk en deja vu-følelse.

”Jo visst søren, Anders. Det er akkurat som i boka. Bortsett fra de rustne oljefatene der borte og all søpla som flyter omkring.” Han reiste seg opp i full lengde.

”Du har ikke vært her før?” sa han og så skeptisk på meg.

”Nei,” svarte jeg, ”Arthur hadde ikke kjøpt Sjøbrus da jeg skrev *Det stumme skriket*.” Ofte var det bare den siste delen av titlene som ble sagt. Navnet til Chris var jo med uansett.

”Da kan det ikke være du som har skrevet de siste sidene i Hemings dagbok, kopiert håndskriften hans og tegna kartet,” sa Hans-Petter. Han sa alt i ett uten å puste.

”Dette var vi gjennom i går,” sa jeg oppgitt.

”Jeg ville bare forsikre meg en gang til, da Anders nevnte det med den boka di ble jeg mistenksom igjen, du er jo tross alt grøsserforfatter” fortsatte Søgne-svensken.

”Jo, men *det* er ikke noe bevis i seg selv, selv om jeg skal innrømme at dette begynner å ligne mer og mer på en Henrik Hole-grøsser,” sa jeg. ”Jeg tror heller det er du som har skrevet det.”

”Meg?” sa Hans-Petter.

”Du er den eneste av oss som har vært med å pusse opp Sjøbrus,” sa jeg, ”det er bevis nok for meg.”

”Nå tar vi det helt med ro,” sa Arthur, ”dagboka er skrevet av en sinnsforvirra person. Og det er Victor Heming. Lenger foran i dagboka finnes det ikke antydning til sinnsforvirring. Det er

ingenting som tyder på at han har hatt en vond fortid, Heming blir rett og slett gal over natta. Den dagboka er ingen bløff.”

”Det virker på meg som denne Kragh er sinnsforvirra,” sa Martin.

”Han er bare overtroisk,” sa Arthur, ”for alt vi vet kan farfaren hans ha vært skrønemaker.” Hansson skulle til å si noe, men lot være.

”Jeg liker ikke dette stedet,” sa jeg, ”det er akkurat som..” Mer fikk jeg ikke sagt før jeg ble fylt av en isende frykt. En frykt som spredde seg i hele kroppen. Fra hodet og helt ned til tærne. Jeg så på de andre. Fire par skrekkslagne øyne så på meg.

”Hva i all verden?” kom det lavt fra Martin.

”Jeg tror vi bør komme oss tilbake til hytta,” sa Arthur. Alle var enige i det. Jeg skotta inn i skogen før vi gikk. Den var nærmest tom for liv. Ikke en gang fuglene kvitra. Vi løp på lang, lang rekke på den smale stien tilbake til Sjøbrus. Andpustne stoppa vi på plenen mellom hytta og bryggetrappa.

”Det er noe jævlig med det stedet,” sa Hans-Petter. Jeg innbilte meg at det var det han hadde latt være å si da vi hadde oppholdt oss i lysninga.

”Det skal være sikkert og visst,” sa Anders.

”Hva var det som skjedde? Jeg ble plutselig iskald der inne,” sa Martin.

”Det gjorde vi alle,” sa jeg. Arthur så på armbåndsuret:

”Oi, så mye alt. Jeg må kjøre og hente pizzaene. Kan dere gjøre klart her?” Vi besvarte spørsmålet hans ved å gi honnør, noe jeg ikke hadde gjort siden militæret. Han gikk inn i hytta og kom ut igjen med ei lommebok i hånda.

”Straks tilbake,” ropte han. Han småløp bortover veien. Var det fordi han hadde dårlig tid, eller fordi han var redd? Jeg vet hva jeg hadde vært. Den frykten vi hadde følt der inne i skogen var helt ute av vår verden. Hva var det som foregikk? Var det noe i det Kragh hadde fortalt oss? Hodet mitt var fylt med så mange tanker. Om Heming, om Maria og om forlaget som viste seg å være en gjeng svindlere.

Arthur kom tilbake med åtte, ti pizzaesker som han bar i favnen. Han trengte bærehjelp til ølkassene så Anders og Martin gikk med ham tilbake til bilen.

”Hva er det med fetteren deres?” spurte Malin Nina.

”Han forguder, Anders. Han er enebarn og ser på Anders som sin bror.”

”Arthur så alltid på meg og Eirik som brødrene sine da vi var små,” skjøt jeg inn. Det interesserte dem ikke.

”Hvordan ble dere kjent?” spurte jeg Nina.

”Jeg og Malin?”

”Jeg tenkte mer på deg og Sæhl.”

”Han heter Jonas, er det så vanskelig å si,” sa hun olmt. Jeg kjente hvordan hun boret de morske øynene i meg.

”Du og Jonas, da.”

”Vi møttes på en fest,” begynte hun, ”en fest hos ei venninne som er aktiv som svømmer. Hun hadde invitert folk fra svømmeklubben i tillegg til oss ”dødelige”, hun laga hermetegn med fingrene.

”Jonas satt for seg selv. Jeg falt pladask. Den atletiske kroppen. Øynene. Ah. Jeg inviterte ham ut på middag og etter det har vi vært gale etter hverandre.” Jeg så for meg hvordan Nina Vilhelmsen febrilsk prøver å oppnå kontakt med Jonas Sæhl. At to så ulike mennesker kunne leve sammen var et mysterium for meg. Slik hadde det vært med mamma og pappa også. To helt forskjellige mennesker uten felles interesser. Jeg har en misstanke om at de bare holdt sammen på grunn av Eirik og meg. Da pappa døde var det akkurat som om mamma ble letta. Letta over å ikke lenger være bundet til en mann hun ikke hadde noe til felles med. Hun har aldri bekrefta det.

Vi hørte klirring i skogen. Ølflasker. De to fetterne kom inn på plenen og satte kassene med

CB-øl forsiktig ned. Sæhl kom ut fra utedoen.

”Bare forsyn dere,” sa Anders. Vi tok alle ei flaske hver. Hans-Petter åpna sin ved å legge kanten av korken på kanten av platingen og slå på toppen av flaska. ”Ikke lag merker, Hans-Petter,” sa Arthur irritert.

”Skal prøve å la være,” svarte han. Det forundra meg ikke at han åpna flaska på den måten. De fleste partyløver og hobbyalkoholikere gjør det slik, for dem er korkeåpneren oppskrytt. Pizzaen smakte himmelsk. Nok en gang så jeg på Maria. Hun smilte til meg. Hun satt ved siden av tvillingsøstera. At to personer kan være så like, tenkte jeg. Hadde det ikke vært for det røde håret til Malin så hadde det ikke gått an å se forskjell på dem. Vi skålte og tok en slurk av hver vår flaske. Maria var søt selv da hun drakk. Vi som hadde vært *Gutta på skauen* fortalte jentene, og Sæhl, hva vi hadde opplevd. De ble ikke særlig begeistra.

”Nå som vi hadde fått den dumme boka ut av tankene,” sa Nina morskt.

”Vi er da voksne mennesker,” sa Malin.

”Han derre Kragh-fyren, gjorde det ikke akkurat noe bedre,” sa Maria.

”Ja vel, la oss bare glemme det,” sa Arthur.

”La meg få utbringe en skål for årets sommer, og la oss ikke nevne Victor Heming og boka hans mer.” Det sang i flaskeglass og det lød et samstemt: ”Skål,” fra forsamlinga.

Kap. 8:

Kysset

Etter at pizzaen var fortært gikk selskapet over til å bli en drikkekonkurranse. Anders, Arthur, Martin og Hans-Petter kjempa om hvem som kunne tømme ei ølflaske raskest på styrten. Nina og Malin tok et slag vri åtter. Sæhl ble sittende i sin egen verden. For ei klyse, tenkte jeg. Opplevelsen fra skogen satt fortsatt i. Jeg hadde aldri følt den type frykt før. Aldri. Den var helt ute av vår verden. Men er verden virkelig slik vi kjenner den?

”Vil du gå en tur med meg, Henrik?” spurte Maria. Den kjærlige lyden av stemmen hennes rev meg løs fra tankene.

”Ja, selvfølgelig,” svarte jeg. Hun søkte hånda mi. Vi klemte sikkert like hardt begge to. Vi gikk bortover veien. Sola skinte sterkere enn noen gang. Himmelen var blå så langt øye kunne se. Det gikk et vindpust gjennom skogen. Det var akkurat som om den sukket.

”Hold rundt meg,” sa hun. Jeg la den ene armen min rundt livet hennes. Hun smøg seg inntil meg. Vi hadde intim kontakt nå. Det jeg hadde ønska meg fra første gang jeg så henne. Hun la hode på skakke og lot det hvile på brystkassa mi. Jeg kjente lukta av håret hennes. Hun lukta vidunderlig, hun lukta Maria. Vi stoppa omtrent halvveis. Jeg strøk den ene hånda gjennom håret hennes. Det var som å ta i silke.

”Kyss meg,” sa hun og forma leppene til trutmunn. Jeg klarte ikke motstå. Leppene våre møttes. Det hele gikk over til klining etter noen minutter. Jeg tok armene rundt henne. Hun slang sine om halsen min. Jeg kjente tungespissen hennes mot tennene. Jeg lot den få komme inn og leke med min. Det var en herlig følelse. Hormonene bruste gjennom kroppen. Jeg hadde nærkontakt med verdens vakreste kvinne. For det var det hun var. Jeg kjente jeg fikk lyst til å rive av henne klærne. Jeg skjønnte at nå hadde sexlysten kommet over meg. Jeg kjente blodet pumpe nedentil. Maria tok hendene gjennom det brune håret mitt. Hun rufsa det sikkert til. Jeg rev meg løs fra munnen hennes og forflytta meg til halsen. Hun ga fra seg et stønn. Hendene hennes lekte på ryggen min. Huden hennes var like glatt og myk som jeg hadde innbilt meg. Vi hadde nå erotisk kontakt. Nærkontakt av tredje grad som jeg liker å kalle det. Selv om Jostein Gaarder mener noe annet. Vi fortsatte å kysse. Det var bare oss to i hele verden. Herregud så deilig hun var. Klarte jeg å holde meg? Ville hun at vi skulle gjøre det? Her? Ute i skogen? Jeg hadde ikke med meg prevensjon, jeg er ikke den som er mest frempå når det gjelder damer. Det er sjeldent jeg er ute på byen. Jeg liker meg best hjemme ved laptopen. Plutselig ble Maria stiv i hele kroppen. Jeg kjente at hun ble kald.

”Hva er det?” spurte jeg.

”Jeg så noe som beveget seg inni mellom trærne.” Jeg snudde meg, men så ingenting. Vi holdt ikke rundt hverandre lenger.

”Det er sikkert bare innbilning,” sa jeg kjærlig, men jeg hørte at stemmen var sprukken.

”Det har jo skjedd så mye det siste døgnet, du ser sikkert bare syner.”

”Men jeg så noe, uten tvil.” Det var ingen tvil om at hun var redd.

”Hadde Arthur vært her nå så hadde du fått ei skikkelig lekse i psykologi,” smilte jeg.

”Spar meg for vittighetene dine,” sa hun bittert.

”Jeg lover deg, Maria. Det *var* ingenting. Tro meg, jeg lever av å skrive om okkulte fenomener.”

”Du har kanskje rett,” sa hun, ”jeg er fæl til å innbille meg ting. Men la oss gå tilbake, jeg liker meg ikke her ute lenger.” På den tida vi hadde stått der og delt spytt hadde det blitt adskillig kaldere, selv om sola fortsatt sto høyt på himmelen. Vi gikk tett inntil hverandre tilbake til hytta. Maria var så deilig at det halve kunne vært nok. Hun hadde perfekt kropp. Perfekte kurver.

”Er vi sammen nå?” spurte jeg. Hun så opp på meg med de vakre øynene.

”Jeg vet vi ikke har hatt noen date, men det kysset betyr så veldig mye for meg. *Du* betyr så veldig mye for meg.”

”Vi er sammen, kjekken. Jeg føler meg trygg når jeg er i nærheten av deg.”

”Så fantastisk søt du er,” sa jeg og ga henne en skikkelig smask på truten, nesten sånn at det smalt.

”Jeg skal passe på deg, jenta mi,” sa jeg, ”uansett hva som skjer.”

”Det er bra,” sa hun med beroliget stemme. Det gikk et kalt gufs nedover ryggen min.

Akkurat som om noen dro en istapp nedover ryggrada. Hadde hun virkelig sett noe? Hun hadde jo virka redd. Hvem var det som lurte rundt i skogen her? Var det Victor Hemings fortapte sjel? Eller var det noen som spilte oss et puss? I så fall aktet jeg ikke å være en del av skuespillet. Det kunne være Arthur som hadde iscenesatt det hele. Det kunne være han som hadde skrevet de siste sidene i Hemings dagbok. Også hadde han fått Kragh til å spille rollen som den mystiske, advarende hyttenaboen. Kanskje jeg undervurderte Arthurs forfattere-vner? Eller hva med denne halvsvensken vår? Han var den eneste av oss andre som hadde vært her tidligere. Kanskje Hansson og Arthur stod sammen om det? Det var jo misstenkelig at de ikke hadde oppdaga Hemings dagbok da Sjøbrus ble pussa opp.

Jeg hadde vært like redd som Maria da jeg prøvde å berolige henne. Hun må ha merka det. En grøsserforfatter som er redd for spøkelser er en latterlig tanke. Jeg hadde kjent frykten hennes. Den jeg selv hadde følt. Hun hadde sett noe man ikke ser til vanlig, noe man ikke tror finnes. Det var jeg sikker på.

Kap. 9:

Dop, skrik og blod

Da vi kom tilbake til hytta fløt alkoholen i strie strømmer. Selv tok vi to øl hver. Jeg åpna den ene og satte flaskene på bordet der Arthur satt.

”Så lenge dere ble,” sa han, ”hvor langt gikk dere?” Jeg hadde en ekkel følelse av at han visste hva som hadde foregått mellom Maria og meg.

”Vi gikk halvveis til parkeringsplassen,” sa jeg, ”også kyssa vi.”

”Det var det jeg visste,” sa han og knipsa med fingrene.

”Fulgte du etter oss?” spurte jeg mistenksomt.

”Nei, hvorfor tror du det?”

”Maria påstod hun så noe bevege seg inni mellom trærne.”

”Det var ikke meg, Henrik.” Jeg tok en slurk av den åpne ølflaska.

”Men hun ble kald, akkurat som vi ble da vi var uti skogen tidligere.” Arthur så bort på meg.

”Det er et eller annet som er i gjerde,” sa han, ”har du lagt merke til hvor kaldt det har blitt?

Og sola er fortsatt oppe.”

”Ja, det minner ikke akkurat om juni.”

”Jeg begynner å lure på om denne Kragh kan ha rett,” sa slektningen min tankefullt.

”Hva skjedde med den psykologiske forklaringa?” spurte jeg.

”Den er der fortsatt, men vi har opplevd noen merkelige ting.” Jeg skjønnte at Arthur hadde fått seg en støkk der inne i skogen, akkurat som oss andre gutta. Eller var han bare god til å spille? Var jeg og de andre gjestene uvitende testpersoner i et stort psykologisk eksperiment?

”Jeg må inn å hente en genser,” sa jeg. Jeg gikk bort til Maria og spurte om jeg skulle ta med en genser til henne også, det ville hun. Jeg gikk inn i hytta og videre inn på soverommet. Jeg dro fram baggen fra under senga og begynte å romstere etter en genser. Omsider fant jeg den. Jeg klatra opp på hemsen og begynte å lete etter Marias bag. Jeg hørte at de andre skrålte og sang på utsida. Lyset oppe på hemsen var begrenset siden det lille vinduet var ut mot det som nå var skyggesida av hytta. Etter en stund fant jeg baggen. Jeg trakk opp en genser jeg trodde hun kom til å like. Jenter og klær er ikke til å bli klok på. Da jeg kom ut igjen strømmet det musikk ut av en batteridreven BoomBlaster og Nina og Sæhl dansa tett. Det stod en iPod i dokkingstasjonen.

”Du har ikke greid det enda ser jeg,” sa jeg ertende til Arthur.

”Nei, de to der er uadskillelige.” Maria kom og satte seg på fanget mitt. Jeg rakte henne genseren og hun trakk den over hode. Da har jeg valgt riktig, tenkte jeg fornøyd.

”Men du har fått *ditt* ønske oppfylt,” fortsatte Arthur, ”skål for Maria og Henrik.” Vi klaska CB-flaskene mot hverandre og tok en stor slurk hver.

”Ska det vāra en drink?” sa Hans-Petter. Han hadde henta frem svensken i seg. Full som han var slang han seg ned i stolen ved siden av meg og Maria og satte i gang å blande.

”Har du tatt med deg hele Polet?” ville Maria vite.

”Yes,” sa han. Han rakte meg en drink.

”Hva slags drink er det?” spurte jeg.

”Sidney Icetea,” sa han med svensk aksent, ”och vad önskar flickan?”

”Ingenting,” sa Maria, ”jeg tåler ikke sprit.”

”Ro deg ned, Hans-Petter, kvelden er fortsatt ung,” sa Arthur. Jeg tok en titt på det digitale armbandsuret mitt. Det lyste 18:01 på displayet.

”Jeg fikk telefon fra Økokrim i dag,” begynte jeg, ”forlaget er blitt tatt for underslag, hvitvasking og skattejuks. Så *Chris C. Christiansen og jakten på piratspøkelse* er utsatt på ubestemt tid.”

”Det er forferdelig,” sa Maria støttende. Hun hadde fått varmen tilbake i kroppen.
”Så synd, Henrik,” sa Arthur.
”Hva bryr det deg, du leser ikke bøkene mine uansett.”
”Jeg har ikke tid nå midt i studiene.”
”Jeg som hadde gleda meg sånn til lese den,” sa Maria.
”Du får bare smøre deg med tålmodighet, jenta mi.”
”Synes du ikke at konseptet ditt minner om TV-serien *Grimm*,” sa Martin. Han og fetteren var akkurat ferdige med et slag poker.
”Kan du utdype?” sa jeg.
”Det jeg mener er at både Nick Burckhardt og Chris C. Christiansen er vakter som holder kontroll mellom to verdener.”
”Jo, men Burckhardt vokter den mytologiske verden, Chris vokter den okkulte. Jeg kom på dette konseptet lenge før *Grimm* i det hele tatt var påtenkt.”
”En annen ting jeg har bitt meg merke i,” fortsatte Martin, ”er følgende: Hovedpersonen din heter Chris C. Christiansen og bor i Kristian IV’s gate i Kristiansand. Synes du ikke det er en litt enkel løsning?”
”Hva da?”
”Alt har noe med Chris, eller Kristian å gjøre.”
”Hehe, det er akkurat det som er meninga,” sa jeg, ”jeg har gjort det med vilje. Og jeg synes *ikke* det er en enkel løsning, tvert i mot, den er genial. Likheter tiltrekkes av hverandre, vi er som magneter. Vi mennesker vil gjerne finne noen som er helt like oss selv.”
”Jeg syntes bare det virker litt uproft,” sa Martin.
”Du er den første som har lagt merke til det,” sa jeg. Vi ble sittende å småprate om diverse hverdagslige ting. Maria strøk meg på armen. Jeg strøk henne på ryggen. Innimellom kyssa vi. Vi var nyforelska og lykkelige.

Plutselig hørte vi bråk inne fra hytta og Malin kom ravende ut. Hun så sløv ut. Som om hun var besatt av en ond ånd.

”Nei, ikke nå igjen,” sa tvillingsøstera.

”Hva er det nå?” Jeg så sikkert ut som et levende spørsmålstegn.

”Hun doper seg på legemidler,” lød svaret.

”Men, jobber ikke hun på apote...” Plutselig gikk det opp for meg. Hun var utdanna farmasøyt. En utdanning som gir tillatelse til å utlevere legemidler og kunnskap om dem. Hun dopa seg på dem. Så det var derfor hun hadde vært så sløv her om dagen. Jeg hadde trodd hun var fyllesyk, akkurat som Anders. Hun kom bort til oss og slang seg om halsen min.

”Har du valgt henne, får du meg med på kjøpet,” sa hun så utydelig at selv en erfaren leppeleser hadde hatt problemer med å tyde henne.

”Jeg vet dere er tvillinger,” sa jeg, ”men jeg kan bare ha ei dame”. Hun ga fra seg noen heftige strofer.

”Gå å legg deg, Malin,” sa Maria.

”Nei, du er ikke mora mi. Dessuten er det alltid *du* som får guttene. Hva med *meg*?” Pupillene hennes var som to sorte hull. Maria himla med øynene.

”Du har ikke godt av det.”

”Det driter jeg i,” snerra Malin. Hun sjangla bort til Vilhelmsen-fetterne og flørta med dem på en usedvanlig klossete måte. Bra jeg ikke valgte henne, tenkte jeg med meg selv. Malin ble blankt avvist av de andre guttene og Nina og Sæhl ignorerte henne bare, der de vugga frem og tilbake på gresset helt omslutta av hverandre. Malin forsvant bak husveggen. Hun holdt en høylytt monolog med seg selv. Lyden av stemmen hennes forsvant inn mellom trærne på den andre sida av hytta.

”Skal vi ikke følge etter henne?” spurte Andres.

”Hun kommer tilbake igjen,” sa søstera. Jeg prøvde å bytte tema:

”Har jeg noen gang fortalt deg hvor fin du er?”

”Ja, men du får lov til å si det en gang til” sa hun.

”Du er finere enn den vakreste rose.” Hun ga meg et nuss.

”Det som er essensielt er usynelig for øye,” fortsatte jeg, ”det er bare med hjertet at du kan se klart.”

”Så poetisk du er,” sa Maria og ga meg et realt kyss på kinnet.

”Å, vær så snill,” glapp det ut av Arthur. Det var tydeligvis noe han ikke hadde tenkt å si høyt. Jeg så hvordan han skulde bort på Sæhl og Nina.

”Det var ikke sånn denne ferien skulle bli,” sa han surt, ”Hans, gi meg en Jäger.” Han fikk et shotteglass med den mørkebrune væska i. Det gikk ned på høykant.

Jeg fikk ikke sove den natta. Vi hadde gått til sengs rundt halv 2. Malin hadde vi ikke sett snurten av. Jeg lå våken og tenkte på Maria og meg, jeg var glad for at vi hadde møttes ansikt til ansikt. I vår digitale verden nå til dags møtes folk på Skype, flørter på Facebook, er utro på Match.com og slår opp via sms. Snart begynner vel folk å gifte seg via Bluetooth og få barn gjennom minnepenn. Jeg tenkte også på det Maria hadde sett. Det kunne ikke være innbilning. Noen eller noe, dødt eller levende, hadde stått og iaktatt oss der vi stod og klinte. Også var det denne dagboka til Victor Heming. *Farvel, verden. Hallo, dødsriket*. Hva mente han med det? Ordene sa selvfølgelig sitt, men hva var det underliggende budskapet? Hvorfor avslutte livet til to personer for deretter å avslutte sitt eget? Det var helt stille i hytta. Bare et og annet knirk fra treverket med jevne mellomrom. Stillhetens stillhet. Like stille som døden.

Chris C. Christiansen og sagnet om Victor Heming skal bli min neste bok, tenkte jeg. Jeg hadde allerede begynnelsen ferdig i hodet. Den skulle være billetten min inn i nye forlag. Tankene mine ble avbrutt av et skrik. Et gjennomtrengende, smertefullt skrik. Så jamrende og hjerteskjærende at man skulle tro vedkommende fikk stukket en kniv i hjertet som ble vridd rundt. Jeg hørte romstering oppe på hemsene og i rommene ved siden av.

”Hva er det som skjer?” spurte Anders og stakk et trøtt tryne ned fra overkøya. ”Jeg hørte et skrik,” sa jeg. Jeg var iskald i kroppen. Jeg følte verken frykt eller redsel. Jeg fikk tumla meg ut av senga og tatt på meg noe tøy. Ute i stua var det mer livlig enn på lenge. Det stod og brant ei parafinlampe på salongbordet. I det dunkle lyset så jeg Maria stå i slåbrok ved glassdøra ut til plenen. Det var Malin som hadde skreket. Det skjønte alle. Men hvorfor?

”Hvem vil gå først?” nesten stamma Arthur. Alle rista på hode. Alle var redde. Til og med Sæhl. Jeg hadde sett ham for meg som en kald og følelsesløs mann. Men nei da, han var like redd som et barn som har sett et monster under senga.

”Jeg kan gå først, hvis Maria blir med,” sa jeg. Stemmen var svak, det lød nesten som hvisking. Maria nikka bekreftende. Jeg åpna døra og gikk ut på gresset. Det lå fortsatt en kulde i luften. Jeg ga klarsignal til de andre. De steg forsiktig ut én etter én. Vi beveget oss i den retninga skriket hadde kommet fra. Maria klemte meg så hardt i hånda at jeg trodde den skulle miste blodtilførselen. Da jeg runda hyttehjørnet gjorde hjertet mitt et hopp i brystet. De andre gispa i kor. I et tre. Akkurat der plenen slutta, hang en kropp i ei grein. Legeme til Malin Walseth. Magepartiet var et blodig, åpent kjøttsår. Litt bak dette ufysiske skue var hodet hennes tredd på en stokk som stod vinkerett ned i bakken. Hun hadde redsel og angst i blikket. Dødsangst. Hun var blitt overhumpla i siste øyeblikk. Maria ble helt fra seg.

”Og hun som hadde tenkt å ta mastergrad i farmasi,” snufsa hun. Hun søkte skulderen min og jeg lot henne få gråte. De salte tårene hennes rant nedover t-skjorta. Den neste er Arthur, tenkte jeg, med drømmen friskt i minne. Det var bare én mulighet for et så groteskt drap. Sinnssykdom. Det vandra en psykopat rundt i skogen her. Et menneske som ble styrt av underbevisstheten. Det mørke i seg.

Kap. 10:

En død mann viser seg

Hele gruppa ble stående lamslått. Flere av oss med åpen munn. Maria gråt ikke lenger, men jeg kunne føle redselen hennes. Jeg kjente den også, hun skalv. Hun vibrerte slik at jeg trodde bakken under oss skulle slå sprekker. Det kom et kaldt gufs gjennom skogen. Akkurat som det hadde gjort da Maria og jeg gikk tur. Jeg fikk gåsehud over hele kroppen. Stemninga var til å ta og føle på. Trykkende. Ingen lyder rundt oss. Ikke en gang gresshoppene spilte.

” Dette kan vi ikke ha noe av,” sa Arthur, ”at gjestene mine dør på denne måten.” ”Hva har du tenkt å gjøre?” spurte Anders. Nå var gode råd kjempe dyre.

”Jeg vil forberede meg. Morderen kommer helt sikkert tilbake. Og da skal han få seg en overraskelse.” Psykologen i ham var helt borte.

”Hva om han står rett inni skogen her og hører planen din?” sa Martin.

”Spiller ingen rolle, han skal få svi. Vent her, jeg går til boden og henter litt utstyr. Rop hvis det kommer noen.” Han forsvant rundt det sørvestlige hjørne av hytta og ble borte en stund.

”Tror dere vi klarer å bekjempe ham eller dem?” spurte Anders. Ingen svarte. Alle visste med seg selv at vi ikke hadde noen sjanse. Enten morderen var gal, eller ved sine fulle fem. En morder som slakter sine ofre er intet hyggelig møte. Akkurat da lød et nytt, jamrende skrik. Det kom fra boden. Arthur var tatt. Vi løp samla over plenen til plattingen og anneksene. De lå der mørke og dystre. Ingen ville gå inn. Kanskje morderen var der ennå.

”Jeg kan gå,” hviska Hans-Petter. Han tok et skritt frem.

”Oi, dæven,” sa han, ”det kommer noen ut.” Og ganske riktig. I det svake månelysset inn i døra kunne vi se konturene av en skikkelse. Den steg ut. Det var en mann. Han var diffus. Jeg kjente ham igjen fra drømmen. Det var *Victor Heming*. Jeg hviska navnet hans til de andre. Han så på oss, med morske, kalde øyne. Hvis det *var* øyne der i det hele tatt. For meg så det mer ut som to store hulrom på hver side av nesa. Han holdt noe mellom hendene. Det var Arthurs hode. Jeg svelget, det var akkurat som i drømmen, bare på ordentlig. Ansiktsuttrykket på det avkuttete hode var like redselsfylt som Malin sitt. Den døde mannen mellom oss og boden beveget leppene så de forma et smil. Et ondt smil. Et smil som sa: *Nå er det slutt*. Marias hånd klemte min så kraftig at jeg var redd hun ville klemme den flat. Men det var ingenting i forhold til hva Heming kunne finne på å gjøre med meg. Igjen ga skogen ifra seg et sukk. Et pust av død. Dette var skjebnenatt. Det var noe trolsk ved hele situasjonen vi befant oss i. Vi stod ansikt til ansikt med døden. Bokstavelig talt. Vi stod å så på en død mann. En død psykopat, som hadde drept seg selv for snart 90 år siden. Victor Hemings sjel hadde vendt tilbake. Vendt tilbake for å knerte oss, én etter én. Heming gjorde noen bevegelser med kroppen.

”Helsikke,” utbrøt Martin svakt. Vi mista besinnelsen alle mann og løp inn i hytta. Vi lukka dører, vinduer og alt som kunne brukers som inngang.

”Hva i all verden er det som skjer?” sa Sæhl.

”Han som bygde Sjøbrus har vendt tilbake fra de døde,” sa jeg.

”Det hadde du visst om du hadde lest dagboka.” Vi hørte dunk i ytterveggene. Monstrumet utenfor prøvde å komme inn.

”Jeg som trodde den boka bare var oppspinn,” sa Hans-Petter med høy pusteintervall.

Brystkassa hans beveget seg frem og tilbake i raskt tempo. Synet av Heming hadde skremt alkoholen ut av ham.

”Du tok nok feil,” sa Anders.

”Det er sånn typisk svensker,” fortsatte han, ”tror de kan alt.”

”Hold kjeften,” sa halvsvensken.

”Jeg bor selv her i Søgne og jeg har fortalt andre at jeg skulle oppholde meg her i sommer,” fortsatte Hansson, ”så jeg så for meg at kanskje noen av kameratene mine sto bak det hele. Man vet aldri med dem.”

”Han som prøver å rasere hytta nå er død. En psykopat fra 1920-tallet,” sa jeg. Vi hørte nye dunk utenfra.

”Men hva skal vi gjøre?” ville Nina vite.

”Vi er flertall,” sa broren.

”Takk for informasjonen,” svarte hun hånlig.

”Jeg vil hjem,” sa Maria. Hun hadde krøka seg sammen ved siden av meg der jeg satt inntil veggen.

”Jeg passer på deg, kjære,” sa jeg, ”ingen skal få drepe deg. Det er nok at han har tatt én av dere.” Det dunka igjen. Jeg syntes det var rart at han som spøkelse ikke kunne gå gjennom vegger.

”Han er snart gjennom,” klynka Martin.

”Ja, Heming vet vel selv hvor tykke ytterveggene her er,” sa Anders, ”han bygde den jo.” Vår siste time var kommet. Altså skulle sommeren 2012 begynne slik. Med død og fordervelse. Hvordan kom landet til å ta det når de fikk høre at Henrik Hole var død? Landesorg? Jeg hadde i alle fall fått Maria Walseth. Jeg elsket henne. Selv om jeg for øyeblikket var livredd for det som var utenfor. Det var blitt stille nå. Hadde han gitt opp? Var det trykt å gå ut? Flammen i parafinlampa begynte å ose.

”Heming har slutta,” sa Nina og fikk et beroliga uttrykk i fjeset.

”Du vet at Arthur var keen på deg, Nina,” sa jeg.

”Ja, det var ikke akkurat vanskelig å forstå,” sa hun.

”Han var helt på knærne etter deg og ville skille deg og Sæhl.”

”Jeg visste at han pønska på noe,” sa stuperen. Hans-Petter som hadde gått frem og tilbake på gulvet stanset plutselig. Han ble gradvis rød i trynet.

”Er du, okay, Hansson?” spurte Martin. Hansson svarte ikke. Bare rista på hode så godt han kunne. Rødfargen i ansiktet gikk over til å bli blå.

”Hva er det som skjer med ham?” spurte Maria.

”Jeg tror han kveles,” sa Nina.

”Hvordan er det mulig?” lurte jeg på, ”det er ingenting som holder rundt halsen hans.” Blikket mitt streifa døra ut mot plattingen.

”Dæven døtte,” utbrøt jeg, ”han blir kvalt psykisk.” Ingen av de andre skjønnte hva jeg mente.

”Heming står utenfor glassdøra og ser inn,” sa jeg og pekte, ”han kveler ham mentalt. Ikke spør meg hvordan.” Søgnesvensken falt om på gulvet. Kroppen hans lå helt urørlig. Hemings bleke, forvridde, diffuse ansikt forsvant fra glassruta i døra. Hans-Petter Hansson var død.

Nok et offer for Victor Hemings sinnssykhhet. Tre nede, seks igjen.

Kap. 11:

Flukten

Vilhelmsen-søsknene ble rabierte etter at de hadde sett Søgnesvensken bli kvalt.

”Vi må komme oss vekk herfra,” sa Anders.

”Hvordan har du tenkt å gjøre *det*?” ville søstera vite.

”Det er ei takluke i taket oppe på hemsene,” sa Maria, ”vi kan klatre ut der.”

”Jeg stemmer for det forslaget,” sa jeg. Det var det mest fornuftige som ble sagt den timen.

”Jamen, så få ræva i gir!” ropte Martin. Han var allerede på vei opp. Vi stilte oss på rekke og venta på tur. Jeg stilte meg sist. Først og fremst fordi Nina, Anders og Sæhl hadde pressa seg foran i hysteri. Maria stod foran meg. Hvis noen skulle dø av oss to, så var det meg. Hun var for ung til å dø. Jeg var 30, hun var 26. Jeg hjalp henne opp ved å gi henne en dytt. Jeg holdt på rumpa hennes. Steike for en hekk. Så kravla jeg opp selv. Vilhelmsene vimsa rundt og var helt ute av stand til å foreta seg noen verdens ting. De hadde dødsangst. Det var tydelig.

”Takluka er der,” sa Maria og pekte. Hun og Martin var de eneste av oss gjenlevende som hadde sovet her. Nina og Sæhl hadde hatt sitt eget rom. Jeg hadde sovet på rom med Anders, og Arthur hadde insistert på å ligge alene. Jeg gikk bort til glassruta i taket og åpna haspene på hver side. Jeg måtte dytte for å få den opp. Den stod skjevt i ramma. Treverket rundt den ga preg av at dette var noe Arthur hadde satt inn under oppussinga. Var det dét Heming ikke likte? At hytta hans var blitt pussa opp? Jeg rakk ikke å tenke så mye før jeg ble revet vekk fra åpninga av Anders. Han kava seg ut med sprellende bein. Jeg har aldri skjønt hvorfor man spreller med beina når man er stressa og ikke har fast grunn under føttene. Etter Anders fulgte fetteren hakk i hel. Deretter Sæhl og Nina, før Maria og jeg kom oss ut på taket. Jeg lukka takluka etter meg. Bølgeblikksplatene var glatte. Jeg gikk forsiktig bort til enden av taket og titta over kanten. Under meg kretsa Hemings blodtørstige gjenferd rundt hytta.

”Vi må komme oss ubemerka ned fra taket og ut på veien,” sa Anders. Han sa annet hvert ord innimellom de tunge pustene. Vi var fortsatt ikke oppdaga. Vi beveget oss til andre sida av taket, der det hellet motsatt vei.

”Hvis vi hopper ned på gresset her, og løper alt vi kan inn i skogen så er vi trygge,” sa Martin og prøvde å vise manøveren med hendene. Hvis vi ikke blir oppdaga, da, tenkte jeg. Jeg var kvalm. Jeg kjente hvordan magesekken vred seg. Månen, som kasta et feberaktig lys over skjærgården, kom bak ei sky. Jeg hadde bestemt meg for at jeg skulle beskytte Maria med livet som innsats.

”Okay, vi gjør det,” sa Sæhl. Han gikk bort til kanten og tok sats. Han landa og rulla rundt på plenen før han pilte ut på veien. Deretter fulgte Maria og jeg. Til slutt kom tre ganger Vilhelmsen. Vi stod og venta på dem. Dette gikk jo fint. Bare Martin igjen nå. Han hadde nesten klart å komme seg ubemerka inn på veien da han ble oppdaga. Spøkelset kom til syne bak det ene hjørne av hytta.

”Hva står vi *her* for?” ropte Anders. Vi sparka ifra på grusen nesten samtidig.

Psykopatgjenferdet gjorde det samme. Vi løp for harde livet. Det gjorde i hvert fall jeg. Jeg hadde Maria på slep. Vi ville ikke miste hverandre. Heming var rask. Han tok oss igjen ganske fort. Den døde lagde ikke en eneste lyd der han løp. Han løp vel knapt. Jeg vil vel heller si at han svedde. Plutselig forsvant Heming inn i skogen til venstre for veien. Han ble borte noen sekunder før han braste ut fra skogen rett mot Martin. Han satt i et brøl. Men det var ingenting vi kunne gjøre. Jeg hørte skrikene hans bli svakere og svakere før han bråtidde. Den døde hadde drept ham òg. Vi andre satt opp dampen. Jeg kjente at jeg var helt tørr i munnen og halsen og sikkert halvveis ned i lungene også. Brystmuskulene var ømme. Hjertet hamra like fort som hammeren i ei brannalarmklokke.

”Jeg er sliten, Henrik,” ropte Maria.

”Vi kan ikke stoppe nå, vi *kan* ikke,” svarte jeg. Da kom Heming som en rakett fra høyre og dro med seg Sæhl over på andre sida.

”Jonas!” ropte Nina. Hun begynte å grine. Nå var vi fire igjen. Hvordan skulle dette gå? Vi var på flukt fra det overnaturlige. Vi ble jaga gjennom natta, løpende på dødens landevei.

Vi nådde parkeringsplassen. Jeg fikk sett bilen til Eirik da det gikk opp for meg at nøklene lå igjen i hytta, sammen med mobilen og alt utstyret mitt. Jeg hadde bare hevet på meg noe tøy i full fart.

”Stopp,” ropte Nina, ”han har stanset.”

Vi slakka av på farta og snudde oss 180 grader rundt. Der stod han. Vi hadde Heming foran oss. Igjen kom drømmen tilbake. Heming pekte på Nina. Han bøyde fingeren som et signal på at hun skulle komme til ham.

”Ikke gjør det, søss,” sa Anders. Nina så helt paralysert ut. Hun strakk ut ei hånd som signaliserte at broren skulle tie. Heming ga henne signalet igjen. Nå holdt han også opp et sorthvittbilde i den ene hånda. Det var bilde av Nina. Eller det ligna i alle fall henne. Kvinnen på bilde hadde de samme ansiktstrekkene som Nina. Selv om Heming ikke sa et eneste ord er jeg sikker på at den dama han hadde bilde av var Alma. Hun som hadde vekket psykopaten i ham. Hun han hadde drept.

”Jeg *må*,” hviska Nina hikstene. Hun gikk motvillig, men sakte mot gjenferdet. Skogen lå urørlig rundt oss. Den døde stod i enden av kjerreveien. Han stirra på henne. Det var ikke tvil om at Heming hadde et psykologisk overtak på henne. Nina stoppa cirka tre meter ifra ham. Hun stod helt stille, rørte ikke en muskel. Hva ville skje nå? Den tynnslitte t-skjorta hun hadde på seg skifta plutselig farge. Fra hvit til rød. En mørk, rød farge. Den ble farga av blod. Det så svart ut i månelysset. Hun falt bakover. Død og pine. Han hadde drept *henne* også. Nå var vi tre igjen av den livlige gjengen på ni vi hadde vært for noen dager siden. Vi var blitt redusert til tre på under en time. Anders var helt fra seg. Han hadde sett sin egen søster bli drept rett foran seg. Han sank ned på huk og gråt med hendene foran ansiktet. Maria klemte så hardt rundt håndleddet mitt at jeg trodde jeg skulle få koldbrann i hånda. Anders reiste seg opp igjen.

”Nå, får det faen meg være nok,” sa han med sint stemme.

”Nå får ingen flere dø.” Han kikka bort på oss. Han gikk bak en av bilene og fant en stor stein. Han stilte seg ved siden av oss før han kasta steinen med all kraft mot spøkelset. Den døde rygga noen skritt. Det funka. Maria slapp endelig det harde grepet og begynte å plukke kastbare gjenstander fra bakken. Det samme gjorde jeg da blodsirkulasjonen i hånda var tilbake. Jeg fant to ganske svære steiner og pelma dem med full kraft mot den døde. Han rygga igjen. Vi kasta alt vi kunne. Vi skulle vise ham. Vi skulle vise Heming hva som skjer når man dreper ens venner. Uansett om man er psyko eller ei. Levende eller gjenferd.

Kap. 12:

Søgne tar affære

Gjenferdet rygga enda litt før han forsvant inn mellom trærne. Vi hadde vunnet. ”Yes!” uttrykte Anders, ”vi ble kvitt ham, endelig.”

”Bare synd vi har mista så mange venner, for ikke å si familie,” sa Maria.

”Det ufattelig at Arthur og de andre skulle ende sine dager slik,” sa jeg oppgitt, ”men *deg* har jeg ikke mista,” sa jeg til Maria. Vi skulle akkurat til å gi hverandre et kyss da Anders sa:

”Søren, han er kommet tilbake.” Jeg kikka i retning av veien. Der sto Heming. Han var ikke alene denne ganga. Han hadde med seg Arthur, Malin, Hans-Petter, Nina, Martin og Sæhl. De var kalt tilbake fra de døde. Det var heller ingen tvil om at de var mentalt knytta til Heming. Den sterke psyken hans var uovervinnelig. Jeg kunne føle sinnssykheten hans der jeg stod flere meter ifra ham. Vi var fortapt. Dette var våre aller siste minutter som levende individer. De omringet oss. De kom mot oss i sirkelformasjon. Ringen ble mindre og mindre. Midt inni den stod vi. Jeg tok Maria hardt i hånda. Vi skulle dø sammen.

”Jeg elsker deg, Henrik,” hviska Maria.

”Og jeg elsker deg,” lød svaret mitt. Vi hadde ondskap på alle kanter. De døde kom stadig nærmere. Jeg så på den duse skikkelsen til Arthur. Han vil ikke drepe meg, selv ikke som død, tenkte jeg. Han gjorde ikke en flue fortred, hadde det ikke vært for Heming og sinnssykheten hans. Jeg beit tennene sammen. Dette var slutten. Det lød en svak buldring i det fjerne. Jeg tenkte på et fly. Et fly med passasjerer som ikke hadde den ringeste anelse om hva som foregikk 10 000 fot under dem. Jeg løfta blikket. Ingen blinkene lys å se. Bare stjernehimlen som så ned på oss sammen med Mannen i månen. Den var full. Det kom et nytt pust av død gjennom skogen. Det var død i lufta. Lyden ble sterkere i styrke. Så hørte jeg en svak during. Også denne ble sterkere. Motordur. En folkemengde uten like storma frem fra skogen. Enkelte av dem hadde fakler i hendene, mens flesteparten bar spader, hakker og diverse andre redskaper. Det kom politibiler med fullt blålys sladdene inn på parkeringsplassen så grusen spruta. Spøkelsene så seg fortvila rundt. En strek i regninga. Folkemengden ropte og skreik. Politifolkene løp ut av bilene og la seg i dekning bak dem med ladde pistoler og gevær. I lufta over oss kom flere helikoptre til syne. Det sa flappidi-flappidi-flapp fra de roterende propellbladene. De firte ned flere personer i tau. Det var en spesialstyrke. Gjenferdene sto urørlige rundt oss før de etter noen få sekunder gikk opp i røyk. De ble borte i løse lufta. Vi var redda. Jeg ble så glad at jeg kasta meg over Maria og kyssa henne lenge. Alt bråket rundt oss forsvant de minuttene vi holdt på.

”Jeg er så glad du er i god behold,” sa jeg.

”Fortsett,” sa hun bare. Jeg kyssa henne igjen. Da jeg endelig klarte å løserive meg fra leppene hennes så jeg at Anders ble tatt hånd om av syke bilen, og at politiet prøvde å roe gemyttene. Jeg så de kom tilbake med folk som hadde løpt innover veien mot hytta. En betjent kom bort til oss.

”Er alt bra med dere?” spurte han.

”Ja, alt er bra her,” svarte jeg. Maria nikka bekreftende.

”Jeg får bare beklage alt oppstyret, men noen av personene i nærområdet her fant visst ut at de skulle hjelpe dere på egenhånd.”

”Men hva gjør dere her, og hvordan?” Jeg skjønnte ikke dette. Det kunne da umulig være en tilfeldighet.

”Vi ble oppringt på nødnummeret av noen som mente å ha hørt et skrik,” sa politibetjenten.

”Det ble visst beskrevet som et ’dødsskrik’ så vi tok det alvorlig. Hvor er morderen og hvem er blitt drept?”

”Alle, bortsett fra oss tre,” sa jeg, ”morderen er død.”

”Død? Tok dere ham? Hvor er liket?”

”La meg forklare, herr betjent,” sa jeg, ”men jeg ønsker å gjøre det i en av bilene deres.” Han nikka forståelsesfullt. Vi gikk bort til en av bilene og satte oss inn i baksetet. Gjennom sideruta kunne jeg se at Maria tok hånd om Anders.

Under avhøret fortalte jeg alt jeg hadde opplevd. Jeg la meg spesielt opp i dagboka. Jeg mente denne kunne være et viktig bevis i saken. Jeg la merke til at han var tvilende til forklaringa. Politiet tror ikke på spøkelseshistorier. Selv om jeg fortalte så troverdig som mulig. Men mitt yrke tatt i betraktning gjorde ham skeptisk. Jeg så det på ham. Anders og Maria fortalte etter tur, hvordan *de* hadde opplevd situasjonen. Jeg vet ikke om han ble overbevist av disse forklaringene, men han kom i alle fall ut av bilen og sa:

”Jeg får vel ta en titt på denne dagboka til såkalte Victor Heming. Jeg har fått en til å søke opp navnet hans. Men si meg, hvorfor ringte ingen av *dere* nødnummeret?” Sannvittigheten min sank en smule.

”Mobiltelefonene våre var tomme for strøm,” sa Anders. Vi gikk over parkeringsplassen og inn på veien.

”Det stemmer,” bekrefta jeg.

”Og hva med damen?” sa politimannen.

”Jeg kan bekrefte det,” sa hun, ”hytta har ikke innlagt strøm.”

”Dessuten var vi vettskremte alle mann,” la jeg til, ”og hva tror du de ville sagt på nødsentralen dersom vi sa vi ble jaga av et gjenferd?” Jeg kjente jeg var sliten i hele kroppen. Den siste timen hadde vært en stor påkjenning for den.

”Dette er dødens landevei,” sa jeg stille til meg selv.

”Unnskyld?” sa politibetjenten.

”Ikke noe,” svarte jeg. Betjenten var svær og sikkert passert 50. Han tok nesten hele bredden av veien der han gikk.

”Han blir nødt til å tro oss,” sa Anders.

”Ja da, dagboka er sterkt bevismateriale,” sa jeg. Det lyste foran oss. Natta holdt på å bli til dag. Men dette lyset var sterkere.

”Hva i...!” sa Anders. Vi kom frem til enden av veien og stirra rett inni et flammehav.

Sjøbrus stod i full fyr. Flammene slikka oppover det siste av reisverket som fortsatt var igjen. Bilnøkene, telefonen min og Hemings dagbok var gått opp i røyk. Politimannen gikk ei runde rundt hytta.

”Ja, det er ikke mye igjen av denne,” sa han.

”Parafinlampa,” sa jeg bare.

”Se!” utbrøt Anders. Vi snudde oss dit fingeren hans pekte. Ikke langt fra oss. Innimellom trærne, kunne vi skimte noen diffuse vesner som stirra på oss med kalde, onde øyne.

”Hei der,” ropte politimannen. Noen sekunder etterpå var gjenferdene vekk.

Epilog:

Dette skjedde altså meg i fjor sommer. Denne hendelsen ble skjerma fra media først og fremst på grunn av uvanlig etterforskningsgrunnlag. Det ble ikke store politisaken ut av det heller. Men jeg kan røpe at likene til mine avdøde venner aldri ble funnet. Det ble aldri Victor Heming heller. Ikke engang bilnøklene og mobilen min. Saken ble henlagt etter en måned. Det som *ble* funnet var et sorthvittbilde av ei jente i slutten av 20 årene. Bak på dette bilde stod det skrevet med fin løkkeskrift:

Farvel, verden. Hallo, dødsriket.

VH.

12. juli. 1923

Når det gjelder Maria og meg så går det som aldri før. Hun og Frida er bestevenninner og snakker om alt mulig. Anders, Eirik og jeg tar ofte et slag Ludo i ny og ne. Denne boka hadde ikke vært til hadde det ikke vært for den skjebnesvangre ferieturen til Sjøbrus. Maria og Anders har hjulpet meg med å gjenskape hendelsene. Jeg har venta ett år med å publisere den av personlige årsaker. Det nye forlaget var helt ville da de leste manuset. For min egen del har jeg bestemt meg for å legge pennen på hylla. Jeg har ikke mer å skrive om. Etter denne hendelsen føler jeg meg ikke i stand til å skrive lenger. Jeg vil forsørge Maria på andre måter. Jeg har blant annet fått flere henvendelser om filmatisering av bøkene om Chris. Like sikkert er det at jeg snart blir onkel også. Frida er gravid i tredje måned. Og hvem vet, kanskje Maria og jeg også får noen småtroll en dag?

Henrik A. Hole